

ΕΡΩΤΗΡΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Ἔτος πρῶτον.—Ἐν Κωνστανπόλει τῇ 25 Ἰουνίου 1888. Τεύχος Κ'.

ΑΙ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ἐν τῷ ΙΓ'. τεύχει τοῦ μετὰ χεῖρας περισοδικοῦ ἐγράψαμεν ὀλίγα τινα περὶ τῶν προμαντειῶν, ὅσαι ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἐνήργουν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ· ἤδη ἔστω ἡμῖν ὁ λόγος περὶ τῶν προμαντευμάτων ὅσα ἀπὸ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων ἐλαμβάνοντο, πλεῖστα καὶ ταῦτα καὶ διάφορα, ἐξ ὧν τὰ κυριώτερα εἰσι τὰ ἑξῆς.

Φῶς, ἢ οἰαδήποτε λάμψις ἀσυνήθης εἰς οἰκίαν ἢ ἀλλαχοῦ παρατηρουμένη, ὑπεδήλου καλὸν σημεῖον· περὶ τοιούτου τινος φωτὸς ὁμιλεῖ ὁ Τηλέμαχος παρ' Ὀμήρῳ, πρὶν ὁ πατήρ αὐτοῦ Ὀδυσσεὺς τιμωρήσῃ τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης:

« ὦ πάτερ, ἢ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·
ἐμῆς μοι τοίχοι μεγάρων καλά τε μέγα
εἰλατῆλαι τε δοκοὶ καὶ κλονεὶς ὑψὸς ἔχουσι·
φαίνονται ὄφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένη·
ἢ μάλα τις θεὸς εἶδος, οἱ οὐρανὸν εὐρόν ἔχουσι.»

Ἐκ τούτων οὖν δε, ὅτε συνέβαιεν ἀσυνήθης τι εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, οἷον καθίδρωσις, ἢ κατάπτωσις αὐτῶν, ἐνομιζέτο ἀπαισίον σημεῖον.

Συναρτῆ πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐξωτερικὰ προμαντεύματα ἦσαν καὶ τὰ καθ' ἑδὸν ἀπαντώμενα σημεῖα. Κακὸν ἐν γένει ἐθεωρεῖτο ὅτε ἀπήντων εὐνοῦχον, αἰθίοπα, πίθηκον, κύνα, ἔφριν ἢ λαγῶν, τὸ ἀπαισιώτατον ὅμως ἀπάντων ἦτο, ὅτε ἐβλεπον ἢ γυναῖκα κλώθουσαν ἢ ἰκτιδᾶ, (νοτίσαν) ἦν καὶ ἰσόψηφον τῇ δίχῃ ἔλεγον. Ἀπαίσιον προσέτι ἐθεωρεῖτο, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸν οἶκον μέλας κύων, ἢ ἔτρωγεν ὁ μῦς ἄλλας· ἔτι δὲ ὅτε ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄλλας, μέλι, ἢ οἶνος, ἢ ὅπταν ἐλάμβανον τὸ ἀριστερὸν ὑπόδημα πρῶτων. (*)

Τρίτον εἶδος προμαντειῶν ἦσαν αἱ ἀπαισίαι λέξεις ἢ φράσεις. Αἱ κακὸν τι προσημαίνου-

(*) Μέχρις ἡμῶν διετηρήθη ἡ πρόληψις αὕτη καὶ ἰδίᾳ ὅπταν ἐκ συμπτώσεως χυθῆ κατ' οἶκον ἐλαϊον ἢ ποσότης ρακίου μεταξὺ φλῶν συνευθυμούντων. Ἐν ταυαύτῃ περιπτώσει, χύνουν ποτῆρον ὕδατος, ἐπιλέγοντες « σὲ καλὸ » οἶον· ἀποτρέποντες ἀπαισίον τι συμβεβηκὸς, ὅπερ ἡμῶς ἐνόησε ἐπακολουθοῦν ἐπικυροῦ τὸ ἀλιθὲς τῆς προλήψεως καὶ κραταίει ἐπὶ μᾶλλον αὐτὴν παρὰ τῷ ὄγλῳ.

σαι λέξεις ὠνομάζοντο κακαὶ ὄπται, δυσφημιαὶ καὶ βλασφημιαί. Οἱ ἀρχαῖοι ἐν γένει προσεῖχον μεγάλως ἵνα ὀνομάζωσι δι' ἄλλων ὀνομάτων τὰς κακὸν τι προσημαινούσας λέξεις, ἐν ταῖς συνομιλίαις αὐτῶν οὕτω τὸ μὲν δεσποωτήριον ἔλεγον οἴκημα, τὸν πίθηκον κελίαν, τὸ μῖσος ἄγος, τὰς Ἐρινύας Εὐμενίδας, τὴν χολὴν γλυκεῖαν, τὸν κλέπτην φυλάκτην κ.λ.π. Ἔτι δὲ συνείθιζον ἅμα τῇ ἐν ἀρξίαι διασδήποτε σπουδαίας ἐπιχειρήσεως νὰ λέγωσι Θεός, Θεός, ἢ εὖ πάθομεν, ἢ ἔσται μοι ἀγαθὴ τύχη· ἔθεν καὶ τὸ, ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα. Ἐκ δὲ τῶν ἡμερῶν, αἱ μὲν ἐνομιζόντο αἰσικαί, αἱ δὲ ἀποφράδες· τὰς πρώτας παρομοιάζει ὁ Ἡσίοδος πρὸς τὰς μητέρας, τὰς δὲ δευτέρας πρὸς τὰς μητρικίας:

« Ἄλλοτε μητρικὴ πέλη ἡμέρη, ἄλλο μῆτηρ » ὡς ἐκ τούτου κατὰ τὰς τοιαύτας ἀποφράδας ἡμέρας οὐδέποτε ἐπεχείρουν σπουδαῖόν τι καὶ ἀξίον λόγου ἔργον, ταύτας δὲ ὠνομάζον ἀνεκδημήτους καὶ ἀνεξόδους. Ὅσακις δὲ ἤθελον νὰ ἀποτρέψωσι κακὸν τινα οἰωνόν, ἢ ἔρριπτον λίθον κατὰ τοῦ πράγματος ἐκείνου, ἢ ἂν ἦτο ζῶον, τὸ ἐφόνευον πάραυτα. Ὅσακις ἔμως ἔχουον ἀπαίσιον λόγον, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ, ἔλεγον πρὸς τὸν εἰπόντα «εἰς κεφαλὴν σοι» ὡς ὁ Στρεψιάδης παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις «τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέφεται» (39, 40). Ἡ τοιαύτη ἐκφρασις ἀπαντάται καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ «ὃν τρόπον ἐποίησας, οὕτως ἔσται σοι· τὸ ἀνταπόδημά σου ἀνταποδοθήσεται εἰς κεφαλὴν σου» (Αβδ. 15) ἐνίοτε δὲ, πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ἔπτυνον τρεῖς εἰς τὸν κόλπον· ἔθεν τὸ τοῦ Θεοκρίτου (Εἰδυλ. 24, 11)

«Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον.»

Ἐν τέλει δὲ, συνείθιζον, ἂν ἀπήντων κακὸν τινα οἰωνόν, ἢ ἔχουον ἀπαίσιον τινα λέ-

ξιν, νὰ διακόπτωσιν ἐπὶ τινα χρόνον τὸ ἔργον των. Παράδειγμα περὶ τούτου ἔστωσαν ἡμῖν τὰ ἀκόλουθα τοῦ Εὐρυπίδου (ἐν Ἴων. 1161.)

— ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ σποιδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφρηστί βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγγετο·

ὁ δ' ὡς ἐν ἱερῷ μάντεσιν τ' ἔσθ.λοῖς τρά- [φρως,

οἰωὶ ὄν ἔθετο κάκελευσ' ἄλλου γέον·

κρατήρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σποιδὰς [Θεοῦ

δίδωσι γαῖα, πᾶσι τ' ἐκσπένδευ· λέγει.»

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΕΜΗΣ.

Χ. Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ

Η

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΑ

ΝΥΜΦΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

Α'.

ΕΠΙΣΕΨΙΣ ΙΑΤΡΙΚΗ

(Συνέχεια ἰδε τεύχος ΙΘ').

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς ἄκρας ταύτης ὠραιότητος ἐξάλλος γενόμενος ἰσθάνθη ἐμαυτὸν ὡς ὑπὸ δυνάμεώς τινος ἰσχυρᾶς συγκόμενον, πρὸς τὴν νὰ πολεμήσω ἢ ν' ἀντιστῶ θὰ ἦν ὅπως ἀνωφελὲς καὶ μάταιον, ὡσεὶ προαίσθησίς τις μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ τῆς μοιραίας ταύτης συναντήσεως χρονολογεῖται νέα ὄλως ζωὴ δι' ἐμέ.

Ἡ ἄμαξα ἐγκατέλιπε τὰς Κασσίνας καὶ ἐπανελάβε τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγουσαν μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ λαμπρᾶς ὀπτασίας· ὠδήγησα τὸν ἵππον μου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἵππου ἀξιεράστου τινὸς νέου Ἀγγλου, καὶ φίλου μου στενοῦ· ἠρξάμην μετ' αὐτοῦ συνομιλίας, ἣν ἄνευ βραδύτητος μετέστρεψα ἐπὶ τῆς ζήτησεως, καὶ ἔμαθον, ὅτι

ἦν ἡ δεσποινὴς Ἑλπινίκη Οὐίλσον, μονογενὴς θυγάτηρ μητρὸς Ἑλληνίδος καὶ πατρὸς Ἀγγλου, ἀποθανόντος πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνδόξου καταγωγῆς καὶ πλουσιωτάτης, γεννηθεῖσα δὲ ὑπὸ τὸν νεπελώδη ἥλιον τοῦ Λονδίνου.

Ἄνωφελὲς νὰ εἶπω, ἰατρὲ, ὁποῖας διπλωματικῆς τέχνης χρῆσιν ἐποιήσαμην, ὅπως γίνω δεκτὸς παρὰ τῇ κ. Οὐίλσον, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἦν λίαν ἐπιφυλακτικὴ εἰς τὰς σχέσεις τῆς· ἐπὶ τέλους κατώρθωσα νὰ εἰσαχθῶ. Διο πριγκήπισσαι ἐπέκληται καὶ τέσσαρες βαρῶνας παρήλικες ἠγγυλήθησαν δι' ἐμέ ἐπὶ τῇ ἀρχαίᾳ των ἀρετῇ.

Ἡ κ. Οὐίλσον κατώκει μετὰ τῆς χαριτοεβρύτου αὐτῆς θυγατρὸς δεσποινίδος Ἑλπινίκης εἰς λαμπρὸν ἑπαυλιον, κειμένην ἡμίσειαν λεύγαν μακρὰν τῆς Φλωρεντίας, ἣν εἶχεν ἐνοικιάσει, καὶ τὴν δούσαν εἰς ὄλιγας ἡμέρας ἐπέτυχεν νὰ μεταβάλη εἰς διαμονὴν περιεβλημένην ὅλην τοῦ νεωτερισμοῦ τὴν ποιικίαν. Ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ ἀπὸ δεκαπενθημερίας κατώκουν αἱ ἐν λόγῳ κυραὶ, αἵτινες εὐγενῶς καὶ φιλοφρόνως ὑποδεξάμεναί με εὐκρινῶς ἐξέφρασαν μοι περὶ τῆς καλῆς ἐντυπώσεως, ἣν ταῖς ἐνεποίησεν ἡ πρώτη μου αὐτῇ ἐπίσκεψις, ἥς τὰς λεπτομερείας θέλω περιγράψαι, ἂν ἐπιτρέπητε τοῦτο εἰς ἐρωτύληπτον, δι' ὃν ἡ λεπτομέρεια τῶν ἀναμνήσεων μεγίστου ἐστὶν ἐνδιαφέροντος.

— Ἐπιθυμῶ μετὰ προθυμίας νὰ ἀκούσω μακροπεριμάρως τὴν διήγησίν σας· λέγετε ἐλευθέρως.

— Ὁδηγηθεὶς εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς ὑπέκλινα εὐσεβῶς τῇ κ. Οὐίλσον, ἥτις δεξιωθεῖσα με εὐμενῶς συνέστησέν με τῇ δεσποινίδι Ἑλπινικῇ, τῆς ὁποίας ἐθαύμασα οὐ μόνον τὴν ἀκτινοεὐδλον ὠραιότητα, ἀλλὰ καὶ τὸ σπάνιον, λεπτὸν καὶ ἀνεπτυγμένον πνεῦμα τῆς, πρὸς δὲ καὶ τὴν κοσμοῦσαν αὐτὴν ἀγωγὴν καὶ ἀρετὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ὅταν ὠμίλει περὶ τινος σπουδαίου ἀντικειμένου, ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀνέβαινε ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, οὕτως εἰπεῖν, καὶ καθίστατο δρατὴ. Εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσκεψιν ἔμεινα κατεθκωμένος ἐκστατικὸς καὶ

ἐνεός. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανελάβον τὴν ἐπίσκεψίν μου, καὶ τότε ἐπέισθην, ὅτι ἡ δεσποινὴς οὐ μόνον ἦν κάλλους ἀπαρμιλλου, ἀλλὰ καὶ ψυχῆς ἀγαθῆς καὶ αἰσθημάτων ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν. Πυκνοὶ ξανθοὶ βόστρυχοι, τῶν ὑποίων οὐ κυματοειδεῖς ἐλιγμοὶ ἀνέλαμπον χρυσιζόντες, κατέπιπτον ἀμφοτέρωθεν τοῦ μετώπου, λευκοτέρου καὶ καθαρωτέρου τῆς ἀσπίλου χιόνης πεσοῦσης κατὰ τινα νύκτα ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἄλπεων· μακρὰὶ βλεφαρίδες καὶ λεπταὶ ἐκάλυπτον κατὰ τὸ ἥμισυ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰς ἐχούσας κυανομέλαν ζωηρὸν χρῶμα ὅμοιον πρὸς τὰς λάμπεις τὰς διαπερώσας τοῦς αἰωνοβίους πλάγους δι' ἠλιακῆς τινος ἐπενεργείας· τὸ στόμα τῆς θαυμασῶς ἐσχηματισμένον, ἐφιλοξένοι ἐπὶ τῶν χειλέων τὴν πορφύραν, ἥτις χρωματίζει ἐν τῷ βυθῷ τῆς ὀχλάσεως τὰ θυρώματα τῶν κογχῶν τῆς Ἀφροδίτης· αἱ δὲ παρειαὶ τῆς ὠμοῦζον δειλήμουσι λευκοῖς ρόδοις, ὧν τὰ φύλλα ὑποφρίσσοντα ἠθέλον ἐρυθρίσῃ εἰς τὴν ἐρωτικὴν τῆς ἀηδόνος ἐξομολόγησιν ἢ εἰς τὸ τῆς χρυσαλίδος φιλῆμα. Εἶναι ἀδύνακτον ἀνθρώπινος χρωστήρ νὰ παραγάγῃ τὴν χρυαὴν τοῦ προσώπου τῆς, τὴν τῶσον γλυκεῖαν, δροσερὰν καὶ ἀύλου, εἰπεῖν, διαφανείας, τὴν ὁποῖαν οἱ θνητοὶ ὀφείλομεν εἰς τὸ εὐτελὲς αἶμα τὸ χρωματίζον τὰς ἵνας ἡμῶν· ἡ πρώτη πορφυροβαφῆς λάμπις τῆς Ἡοῦς· ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὀλύμπου, τὸ κατὰ τὰ ἄκρα τῶν πετάλων κρεατῶδες χρῶμα λευκῶν τινῶν καμελιῶν, τὸ μάγμαρον τῆς Πάρου ἢ τῆς Πεντέλης διορώμενον διὰ ραδύχρου ἀραχνοειδοῦς ὑφάσματος, ταῦτα μόνον δύνανται νὰ δώσωσιν ἀμυδρὰν τινα ἰδέαν τῆς χρυαῆς τοῦ προσώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ἡ διαφανεστάτη λευκότης ἀκαρκαίως ἀντικαθίστατο ὑπὸ ἐρυθρότητος, ἥτις καὶ αὐθις ὑπεχώρει εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀρχικῆς χρυαῆς καὶ οὕτω δίκην σελαγιζόντων ἀστέρων ἠκτινοεὐδλου ἀλληλομαχρῶσαι αἱ δύο αὐταὶ χρώσεις.

— Ἡ ἀντικαθιστάσα τὴν λευκότητα τοῦ προσώπου ἐρυθρότης ἦν ἀποτελεσμα συγκινήσεως ἢ φυσικῆς διακπλάσεως, ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας;

— Δὲν ἤμην ἱκανὸς νὰ διαγινῶ τεῦτο, ὡς περ ἢ ἀρμοδιότης τοῖς ἰατροῖς ἴσως μόνον δέδοται.

— Ἐξοκολουθεῖτε.

— Ὁ τράχηλός της ἤστραπτεν ὑπὸ λευκότητος χρωματιζομένης ἐλαφροῦς ἐν εἶδει ἱρδὸς ἀορίστων ἀντανακλάσεων ἰάσπιδος. Ἡ λαμπρὰ ἐκείνη κεφαλὴ δὲν ἐξέπληττεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τοῦ σχήματός της, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀρμονίας καὶ τῶν κανονικῶν καὶ λεπτοφυῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν.

Βεθυθισμένος ἐν τῷ θαυμασμῷ ταιούτης ὠραιότητος, καὶ καταγοητευμένος ὑπὸ τοῦ ἤχου τῆς μελωδικῆς φωνῆς της, ὅτε ἀναγκαιῶς ἔπρεπε ν' ἀπαντήσω, ὑπετονθόρυζον λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους, δικαιούσας νὰ μὲ ὑπολάβῃ ὡς ἀνθρωπον πτωχὸν τῷ πνεύματι· ἐνίοτε δὲ διὰ τινὰς φράσεις μου ἐμφανιούσας τὴν ἐνδύμυχον ταραχὴν μου διήρχετο ἐπὶ τῶν κοραλλίνων αὐτῆς χειλέων, ὡς ὑπέρυθρος ὑπαύγια, μεδιάμα ἀδιόρατον φιλικῆς εἰρωνείας, ὅπερ μιμούμενον τὴν ἀλλοίωσιν τῆς προσωπικῆς λευκότητος της ἀντικαθίστατο καὶ τοῦτο οὐχὶ ὡς τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ ἐρυθρότητος, ἀλλὰ πρὸς ἐκπληξίν μου ὑπὸ δάκρυος ψυχικῆς ἀνάσ· καὶ τότε ἐδοκίμαζον νὰ τῇ εἴπω, ὅτι διαγινώσκων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς σημεῖον θλίψεως, καὶ ἐν τῇ ἐμῇ συνυπάρχον, εὐτυχῆς θὰ ἐλογιζόμην, ἂν ἐπετρέπετό μοι νὰ διαγινώσκω καὶ αἰσθημα ἔρωτος συγκαταλαβὼν τὴν ὠραίαν καὶ ἀγαθὴν αὐτῆς ψυχὴν· ἀλλὰ φεῦ! οὐδὲν ἐτόλμων νὰ εἴπω· εἰ καὶ σκληρῶς τιμωμένοι δὲν εἶχον τὸ θάρρος, τὴν τόλμην νὰ ὁμολογήσω πρὸς αὐτὴν ἢ πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς περὶ τοῦ ἔρωτός μου· ἡ σκέψις, ἡ δύναμις, τὸ θάρρος μου μὲ ἐγκατέλειπον, ἡ καρδία μου ἔπαλλεν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στήθους καὶ νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῶν γυνάτων ἐκείνης, ἣν ἐθεώρει κυρίαρχον αὐτῆς. Πολλάκις εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐπισκέψεις μου ἀπεφάσισα νὰ ἐξηγηθῶ, πρὸς τὴν μητέρα τοῦλάχιστον, ἀλλὰ δειλία ἀνυπερέβλητος μὲ κατελάμβανεν· ἡ ἰδέα τῆς ἐπ' ἐλάχιστον ψυχρῆς ἢ ἐπιφυλακτικῆς ἀπαντήσεως μὲ προὔξενει φρίκην, εἴαν αἰσθάνεται ὁ κατ'ἀδίκος. Ἐν

τοιούτῃ ὑποθέσει ἔκρινον προτιμότερον νὰ ἐξηγηθῶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν δεσποινίδα, ἣτις, εἴτε ἀπεδεχομένη, εἴτε ἀρνούμενη, ἤθελε καλύψῃ τὴν ἐξομολογήσιν μου ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἐχεμυθίας. Μετὰ ταιούτης λοιπὸν προθέσεως ἐπεσκεπτόμην αὐτὰς, ἀλλὰ φεῦ! εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς δεσποινίδος σπασμοὶ νευρικὴ μὲ ἐπνιγον καὶ ψυχρὸς ἰδρὸς κατέβρεχε τὸ σῶμά μου ὅλον. Ἡρυθρίων, ὠχρίων καὶ ἐξηρχόμην εἰς τὸν κῆπον, ὅτε ἕμενον μόνος μετὰ τῆς Ἑλπινίκης, τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐξερχομένης τοῦ θαλάμου, ἵνα ἴδῃ ἢ διατάξῃ τι.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς γίνω ὀχληρὸς, ἰατρὲ, μὲ τὰς λεπτομερείας τοῦ μαρτυρικοῦ μυθικοῦ μου καὶ τοῦ ἔρωτος τούτου, ὅστις μὲ κατέστησε σχεδὸν φρενοπαθῆ· διότι ὀλοκλήρους ὥρας διηρχόμην ψιθυρίζων ὡς ἐν λιτανείᾳ ἔρωτος τὰς δύο ταύτας λέξεις — Δεσποινὶς Ἑλπινίκη — ἢ — Δεσποινὶς Οὐίλσον· — ἠσθάν'μην δὲ ἀπερίγραπτόν τι θέλητρον προφέρων τὰς συλλαβὰς τῶν λέξεων τούτων, καὶ ἀνελάμβανον θάρρος τι ἀνεξαντλήτου ψυχικῆς διαχύσεως, εἰς ἃ ἀναλυομένη καὶ ἐν οἷς κυλιόμενη ἡ ζωὴ μου πᾶν ἐτέρπετο. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναγνώσκω, οὔτε νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς ἄλλο τι. Ἐκτὸς τῆς Ἑλπινίκης οὐδὲν ἄλλο μ' ἐνδιέφερε καὶ οὔτε αὐτὰς τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστολάς τῶν φίλων ἤνοιγον. Ἡρκοῦμην λοιπὸν εἰς τὸ νὰ ἀγαπῶ ὀλοψύχως ἀνευ ἀξιώσεως ἀμειβῆς, ἀνευ ἐλπίδος, ἔστω καὶ μεμακρυσμένης. Πολλάκις προσεπέθησα, ἵνα ἐξέλθω τῆς καταστάσεως ταύτης· ἔδο ἱμασσα νὰ μιμηθῶ τὰ ἀξιώματα τῆς διαφθορᾶς τὰ ἐν χρῆσει ὑπὸ τῶν νέων τοῦ σημερινοῦ συρμοῦ, ἀλλ' εἰς μᾶτην διότι μοῦ ἔλειπεν ἡ θρασύτης ἐκείνη, καὶ ἡ ἀγωγὴ μου ἦν ἀνεπίδεκτος τούτων. Τὰ τολμηρότερα θειρά μιν μόλις ἐτόλμων νὰ ἐγγίσωσι διὰ τῶν χειλέων αὐτῶν τὸ ἄκρον τῶν ροδοχρῶν δακτύλων τῆς Ἑλπινίκης.

Κατὰ τὸν ἸΕ' αἰῶνα ὁ νεαρὸς δόκιμος ἔχων τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ὁ ἐν βραίχῃ πανοπλίχ γονυπετῶν ἱππότης δὲν προσήνεγκαν εἰς τὴν Παναγίαν λατρείαν ταπεινοτέραν.

Φιλῶν εἰς σκηνὴν ἀπορραϊστικὴν Ἡμέραν τινὰ μὴ δυνάμενος νὰ καταβάλω τὴν ἀφηνιάσσαν ἐπιθυμίαν μου νὰ ἴδω τὴν Ἑλπινίκην ἐπορεύθην παρ' αὐτῇ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας τῶν ἐπισκέψεών μου· ἡ ἡμέρα ἦν ἡλιакή καὶ ἡ ἀτμίσραικα ἤρεμος καὶ γαλήνη. Ἡ κ. Οὐίλσον ἐκοιμήτο, ἡ δὲ δεσποινὶς ἐκάθητο ὑπὸ στοὰν στηριζομένην ἐπὶ ραδινῶν κίωνων καὶ διανοιγομένην πρὸς διάδρομον, δι' οὗ κατέβαινον πρὸς τὸν κῆπον· ἐκεῖ εἶχε τεθῆ τὸ κλειδοκύμβαλόν της, ἐν ἀνάκλιτρον καὶ ἔδραι ψαθόπλεκτοι δοχεῖα πλήρη ζωηρῶν ἀνθέων — διότι οὐδαμοῦ ἀπαντᾶ τις ἄνθη τόσον τρυφερὰ καὶ εὐοσμα ὅσον ἐν Φλωρεντίᾳ, — ἐπλήθουν τὰ ἐν ταῖς στήλαις διαλείμματα, καὶ διὰ τῆς εὐωδίας των ἀνέδιδον τὴν πνοὴν τῆς ἐκ τῶν Ἀπεννίνων κατερχομένης αὔρας.

Ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη ἦν μόνη ἡμικεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ψαθοπλέκτου ἀνακλίντρον παρ' αὐτῇ ἐπὶ ἔδρας τινὸς ἐκινεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μέγας πέτασος, κεκοσμημένος διὰ μακρῶν μελανῶν ταινιῶν ὁμοίων πρὸς τὰς τῆς ἐσθῆτός της. Ἐπὶ τῇ ἐμπρῆσει μου ἔκλεισε τὸ βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκε καὶ ἐγερεῖτο χαριέντως μοι ἐνευθεν εὐμενῶς διὰ τῆς κεφαλῆς. Ἦν μόνη! Περίστασις εὐνοϊκὴ καὶ σπανία. Ἐκάθισα ἀπέναντι αὐτῆς ἐπὶ ἔδρας, ἣν μὲ ὑπέδειξεν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπεκράτησε μεταξὺ ἡμῶν σιωπὴ ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, ὅταν παρατείνωνται, καθίστανται λίαν ὀχληραί. Δὲν εὕρισκον οὔτε μίαν ἐκ τῶν τριμμένων φράσεων τῆς συνομιλίας πρὸς χρῆσιν μου· ἡ κεφαλὴ μου ἐταράσσετο, κύματα φλογὸς ἀνῆρχοντο ἐκ τῆς καρδίας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὁ ἔρωτός μου ἐκραύγαζε: «Μὴ ἀπολέσῃς τὴν ὑπερτάτην εὐκαιρίαν».

Γ'.

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΑΜΟΙΒΑΙΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τέλος ἔσραχ τὸ ζῆρος τῆς γλώσσης μου καὶ ἠτοίμασα τὴν πυρῆτιν τῆς στωμυλίας μου, ὅπως ἀρθρώσω ἐρωτικὴν τινὰ ἐκρηκτικὴν ὡς ἐξῆς: Ἡ ἀ-

μηχανία, δεσποινὶς Οὐίλσον, ἢ ἐκ τοῦ καταβιβρώσκοντός με πάθους. . . δὲν ἤθελε λογισθῆ μεγάλῃ. . . ἐὰν δὲν ἐσχετίζετο μὲ ἰδέαν, ἣς τινος τὸ ἔργον κατὰ παλέμου ἠθικοῦ ἐπὶ εὐρέων βάσεων ἔχει ἀνάγκην ἐρειδόμενον νὰ παρωθῆ ὑπὸ τοῦ αἰσθῆ. . . ματος ὑμῶν, καὶ νὰ διαιωίσῃ τὸν ἐρ. . . ωπ. . . Ἄγνωστί ἤθελον πράξει καὶ ποῦ ἤθελον καταλήξει διὰ τῆς συγκεχυμένης καὶ ἀσυνεπῆτος μου ταύτης ἐκφράσεως, ἐὰν ἡ δεσποινὶς Ἑλπινίκη μαντεύσασα τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς μου, ἢ μᾶλλον καταλαβούσά με ἐπ' αὐτοφύρῳ, εἴπειν, βουληθέντα ὑποκλέψαι τὸ αἰσθημα καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῆς, δὲν ἠνωρθοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ τείνουσα πρὸς με τὴν ὠραίαν καὶ λευκώλενον χεῖρά της ὡς διὰ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα μου. — Οὔτε λέξιν μὴ προφέρετε, Χαρίτα· μὲ ἀγαπᾶτε, τὸ ἐμάντευσσα, τὸ γνωρίζω· τὸ αἰσθάνομαι τὸ πιστεύω.

— Μὴ, ὦ μὴ προσβάλλεσθε, ἀλλὰ σύγγνωτέ μοι, δεσποινὶς Ἑλπινίκη! Ἀπ' ἧς ἡμέρας σᾶς εἶδον καὶ σᾶς ἐγνώρισα ἐξακοντίζω εἰς τοὺς ἀέρας φλογεροῦς διθυράμβους! Ἀπευθύνω εἰς τὸ εἰδωλὸν μου μυρίας ἐξομολογήσεις διαπύρου καὶ εὐλακροῦς ἔρωτος δι' ἀκαθῆκτου εὐγλωττίας οἰνοῖ ἐξισούμενος πρὸς τοὺς μεγάλους ποιητὰς τοῦ ἔρωτος. Εἰς τὸ τέλος τῶν μονολόγων μου μὲ φαίνεται, ὅτι ἡ Ἑλπινίκη νικηθεῖσα καταβαίνει ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας μου καὶ τότε διασταυρῶ τὸς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἵνα περικλείσω αὐτὴν ἐν αὐτοῖς!

— Δὲν ὀργίζομαι καθ' ὑμῶν, διότι τὸ αἰσθημα τοῦ ἔρωτος γεννᾶται πολλάκις ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεως καὶ τῆς αὐτοβουλίας τοῦ ἔρωτος, καὶ διότι ὁ ἔρωτός εἶναι ἔρωτός. Ἄλλαι παρθένοι αὐστηρότεροι ἐμοῦ ἤθελον ἴσως θεωρήσει ἐκυτὰς προσβεβλημένους· ἐγὼ ὅμως ἐνδομυθίζομένη ἐπὶ τῷ ἔρωτί σου καὶ μεθ' ὑπερηφάνου ἐλευθερότητος ἀνακινουσά σοι τὴν ἀμειβαιότητα τῶν ἀγνῶν καὶ οὐρανίων ἡμῶν αἰσθημάτων, ὀφείλω ἐκ καθήκοντος ἱερωτάτου μοι νὰ σοὶ εἴπω ἐξομολογούμενη, ὅτι σὲ συλλυποῦμαι καὶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ὑποσχεθῶ ἄλλο τι, εἰμὴ πλατωνικὸν μόνον ἔρωτα. Δὲν μὲ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς σημερινῆς μου καταστάσεως νὰ σοὶ εἴπω ἄλλο τι,

εἰμι εὐχαριστοῦσά σοι διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ψυχῆς μου νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι ἐνόσω ζῶ, θὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ διὰ τοῦ θεοῦ καὶ οὐρανοῦ ἐκείνου ἔρωτος, τοῦ τοῦ ἀγγέλους ἰδιάζοντος. Ἄν ἐλπίζητέ τι πλέον τούτου, ὕδνηρόν δι' ἐμέ, ὅτι ἐγενόμενη ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας σας· καὶ τότε θὰ θλίβωμαι, διότι μὲ συννητήσατε, καὶ μ' ἐγνωρίσατε. Ἡλπίζον κατ' ἀρχάς, ὅτι ἡ προσπεπειρημένη ψυχρότης μου ἤθελε σὰς καταβάλλει, καὶ σὰς ἀναγκάσῃ ν' ἀπομακρυνθῆτε· ἀλλ' ὁ ἀληθὴς ἔρωτος, τοῦ ὁποῦ πάντα τὰ ἀληθῆ σιμεῖα διακρίνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, δὲν καταβάλλεται, καθὼς ἐπίσης ἀδύνατον, ἀνυπερθέτως ἀδύνατον, νὰ καταβληθῇ ὁ πρὸς σὲ πρῶτος καὶ τελευταῖος ἔρωτος, ὃν, ἀνερευθιστάως τὸ λέγω, πρὸς νεανίαν ἡσθάνθη κατὰ πρῶτον· καὶ οὗτος ὁ τέλας νεανίας ἔτυχε νὰ ὑπάρξῃ σὺ, χαριτόβρυτέ μοι Χαρίλαι. Ἡ μειλίχιος πρὸς σὲ συμπεριφορὰ καὶ ἡ εὐλικρινὴς ἐλευθεριότης μου δὲν πρέπει νὰ γεννήσωσιν ἐν σοὶ οὐδεμίαν ἀπατηλὴν ἰδέαν, οὐδὲν ὄνειρον, ἐπίτρεψόν μοι τὴν φράσιν, εὐτελοῦς ἐπιθυμίας ἢ συμπεριφορᾶς ἀπαχθούσης τοῖς ἐπὶ ἡθικῇ μορφώσει διαπρέπουσι νέοις, καὶ ἥμιστά συναδούσης ταῖς ἀνταξίαις τούτων νεάνισιν. Ἄγγελος φέρων ἀδαμαντίνην ἀσπίδα καὶ ξίφος πύρινον μὲ διαφυλάττει κατὰ πάσης ἀποπλανήσεως μᾶλλον ἔσως τῆς θρησκείας, ἰσχυρότερον τοῦ καθήκοντος, ἀσφαλέςτερον τῆς ἀρετῆς· καὶ ὁ ἀγγελοῦ οὗτος εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πατέρα, ὁ ἔρωτος καὶ ἡ ὑπόσχεσίς μου πρὸς τὴν ἀποστᾶσαν ψυχὴν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐναρέτου γεννήτορός μου· ἔτερος δ' ἄγγελος φεῖ! ἡ δαίμων ἀνηλεὴς καὶ ἀκαμπτος, ἐρωτόληπτός μοι γενόμενος, καὶ τοὺς σπαρακτικούς αὐτοῦ ὄνυχας εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐμπήξας ἀπαιτεῖ, ἵνα ἐκούσῃ ἀκούσῃ ἀκολουθήσω αὐτὸν εἰς . . . Τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, τὴν τόσῳ ἀφελῆ, ὅσῳ εὐλικρινῆ καὶ αἰδήμονα, κῆμα δακρύων ἀναπηθήσαν ἀπὸ τὰ βλεφαρά της διέκυψεν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς ἀκούων αὐτὴν καὶ κατανογεῖς ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τῆς εὐγενείας τῶν ἐν αὐτῇ ἀνεπισσομένων ἡσθάνθη ἐν ἐμοὶ ἀλλοπροσάλλως

ἀντανκλωσαν καὶ ἀνκτέλλουσαν ὅτε μὲν τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας, ὅτε δὲ τὸ σέλας τῆς εὐδαιμονίας μετὰ ζοφερῶν τινῶν νεφῶν μειγμένον, καὶ ἔνθα τέλος ἰδῶν, ὡς ὁ ἐν ὄπτασίῃ βλέπει ἡ ἀκούει, ὅτι ἐκούσῃ ἀέκουσῃ ἀκούουθ ἢ σείτῃ ἐμπήξαντι εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τοῦ ὄνυχας αὐτοῦ ἔρωτος λήπτῳ δαίμονι, ὅλας δυνάμεσιν ἐκράυγασα. «Μὴ φοβοῦ, μὴ ἀγωνία, φιλικότης μου Ἑλπιτική!» Ὁμνύω εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐπίσης θανόντος πατρός μου, ὃν καὶ ἐγὼ ἐξίσου ὡς καὶ σὺ τὸν σὸν, ἐλάτρευον, ὁμνύω, λέγω, πρῶτον εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ δεύτερον εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά μου, ὅτι πάντων πάντα τὰ διασταυρωθήσασθαι ξίφη θέλω καταρρίψῃ, καὶ ὅτι ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δορομένῳ οὐδεὶς θνητὸς θὰ τολμήσῃ νὰ σοῦ θέξῃ ἢ νὰ σὲ ἀπειλήσῃ.

Ἀπομάζασα ἡ δεσποινὴς διὰ τοῦ λεπτοτάτου λινοῦ ρινομάκτρον τὰ δάκρυά της καὶ ἀτενίσκασά με διὰ τῶν γλυκυτάτων καὶ ἔτι κλυθῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν ἐφαίνετο ὡς μὴ ἐννοήσασα τὸν ἔρωτον μου, ὡς οὐδ' ἐγὼ εἶχον ἐνοήσει τὸν δαίμονα τὸν ἐρωτόληπτον αὐτῇ ἀκούσῃ γενόμενον.

(Ἀκολουθεῖ).

Δ. ΚΑΛΕΜΗ

Ἡ ΚΗΔΕΙΑ ΜΙΑΣ ΧΩΡΙΚΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

Διήγημα πρωτότυπον.

Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Μαΐου τοῦ 1887 μετέβην χάριν ἀναψυχῆς εἰς τὸ χωρίον Β. Ἦτο ὥρα ὡσεὶ ὄγδοη πρὸ μεσημβρίας ὅτε εἰσερχόμενος εἰς τὸ χωρίον ἤκουσα τὸ σήμαντρον τῆς ἐκκλησίας πενθίμως ἡχοῦν, ὑπονοήσας δὲ, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν κηδεῖα τις θὰ ἐγίνετο, ἠρώτησα γραίαν τινα γυναικίαν πρὸς τὴν θύραν ἰσταμένην καὶ κλαίουσαν.

— Ποῦτος ἀπέθανε, κοκῶν;

— Κύριε, ἀπέθανεν ἡ χαϊδεμένη τοῦ χωρίου

μας, ἡ ὠραία Βασιλικὴ καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν κηδεύουν.

— Πῶς! ἐφώνησα, ἀπέθανεν ἐκείνη ἡ νέα, ἡ ὁποία ἦτο ὠραία ὡς ἄγγελος;

— Μάλιστα· καὶ τὴν ἰδῆτε διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ νεκροῦ κραββάτου. Μόλις ἦτο δέκα ὀκτῶ ἐτῶν. Εἶναι δίκαιον τοῦτο; δὲν ἦτο προτιμώτερον νὰ ἀπέθνησκα ἐγὼ ἢ γραῖα, παρὰ ἐκείνη ἡ ὁποία ἦτο ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας της; Τί κάμνω ἐγὼ ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον, παρὰ ὅτι τρώγω ἀδίκως τὸν ἄρτον τῶν τέκνων μου.

— Ἡλικίας δέκα ὀκτῶ ἐτῶν, ἐπανελάθον ἐγὼ, οὐδὲ πῶς προσέχων εἰς τὰς μεμψιμοιρίας τῆς γραίας γυναικός.

Ὁ κώδων ἐξηκολούθει νὰ ἤχῃ. Μία νεᾶνις νὰ ἀποθάνῃ κατὰ τὰς πρῶτας τῆς ἀνοιξίως ἡμέρας· νὰ ἀποθάνῃ ὅποτε τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀναγεννᾶται, ὅποτε ἡ φύσις ἀλλάσσει μορφήν καὶ τὸ πᾶν συγχάριε αὐτῇ! νὰ ἀποθάνῃ ὅποτε τὰ φύλλα μόλις θάλλουσιν ἐπὶ τῶν δένδρων, ὅποτε οὐδ' ἐν ἄνθος ἀκόμη ἐμαρῶνθη! Ταῦτα κατ' ἐμαυτὸν ἀναλογιζόμενος ἡσθάνθη δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ὡς ἐάν ἦτο ἡ κόρη ἐκείνη ἀδελφὴ μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο ὁ μόνος ἱερεὺς τοῦ χωρίου μετὰ τῶν ἐξαπτερυγῶν καὶ τοῦ πλήθους, κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς νεκρᾶς. Ἦτο πρῶτα ἀκόμη, ἀλλ' ἡναγκάσθησαν νὰ κηδεύσωσιν αὐτὴν, διότι καὶ ἄλλη κηδεῖα ἐμελλε νὰ γίνῃ. Εἶχεν ἀποθάνει χωρικός τις, βεβαρημένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν, ἐκπνεύσας τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας ἐκείνης καθ' ἣν στιγμὴν ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του. Αἱ ἀηδόνες ἐκελάδουν εὐχῆα ἐπὶ τῶν δένδρων, ὁ ἀὴρ μόλις ἔσειε τὰ νεωστί θάλλοντα τῶν δένδρων φύλλα καὶ ὁ ἥλιος κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν καστανεῶν καὶ τῶν δρυῶν, ἐχρῶσανε διὰ τῶν ἀκτίων του αὐτά. Ἦτο πρῶτα, ἐν γένει εἴπεῖν, ἐξ ἐκείνων κατ' ἄς εὐδέποτε ἡ ἰδίᾳ τοῦ θανάτου ἐπέρχεται εἰς τὸν νοῦν τοῦ θνητοῦ· καθότι κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως ἐπανερχονται οἱ σκοποὶ καὶ αἱ ἐλπίδες μέχρις οὗ ὁ θά-

νατος ἐλθὼν καταλάβῃ τὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπον, ἔστω καὶ ἐπὶ τοῦ φλοιῦ τῆς θύρας του καθήμενον· ἀπόδειξις ὁ γέρων ἐκείνος χωρικός, ὅστις ἐμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον τὴν δύστηνον νέαν, αὐτῇ πρῶτη, ἐκείνος κατόπιν, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, Θεέ μου! Ὁ γέρων δὲ μαιχλεῖ πρὸς τὸ ὑποτρέμον φῶς τοῦ λύχνου, ὅπερ ἐλλείπει ἐλαίου σβέννυται ἅμα προσβάλλῃ αὐτὸ μίκα ἄκτις τοῦ ἡλίου. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς σήμερον τὴν πρῶτην ἀνοίγων τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας ὅπως ἀναπνεύσω τὴν ἐσθνήνην αὐραν, εἶχα εἰπεῖ κατ' ἐμαυτόν: «Εἶναι κῆμα νὰ ἀποθάνῃ τις κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς ἀνοιξίως». Ἐνθυμηθεῖς ὅμως τοὺς λόγους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἰπόντος «θάνονται ἐπάγονται τῶν ὄρων τῆς ζωῆς πληρωθέντων» ἔπαυσσεν ταιαῦτα ἐγώ τοῦ ρήματος διανοούμενος καὶ ἐνθυμηθεῖς πάλιν τὴν νέαν, τὸ δεύτερον ἡδὴ ἐδάκρυσα ἐπ' αὐτῇ.

Ἀπέφυγα νὰ μεταβῶ μέχρι τῆς οἰκίας τῆς νεκρᾶς, διότι δὲν θὰ ἠθύνεμην νὰ κρατήσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τῇ θέξ τοσοῦτων γυναικῶν, αἵτινες παρακολουθοῦσαι τὴν κηδεῖαν κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ χωρίου, κόπονται γοερῶς, ἐπάδουσαι τὰ μυρολόγια, τύπτουσι τὰ στέρνα αὐτῶν, τίλλουσι τὴν κόμην καὶ ἐν γένει ἀσχημίζουσιν ἑαυτὰς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καθίστανται οἰκτρότεραι τοῦ νεκροῦ. Ἔστην λοιπὸν ὄλιγον ἐν τῇ ἐδῶ ἀναμένων τὴν νεκρικὴν πομπήν, ἅμα δ' ἔφθασα εἰς τὸν τόπον ἀνεμύχθη καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ πλήθους σκοπῶν ὅπως παρακολουθήσω μέχρι τοῦ τάφου τὴν νέαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν πολλάκις εἶχα ἰδεῖ καὶ μάρτυς τῶν κατ' αὐτὴν ἐγενόμενων, ὡς τοῦτο ἐνταῦθα θέλω ἀναφέρει. Τὸ φέρον φερόμενον ὑπὸ νέων τοῦ χωρίου, τὰς ἐρπασίμους αὐτῶν στολὰς ἐνδεδυμένων, ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀνθῶν λευκῶν διπλοῦν σύμβουλον τοῦτο, τὰ μὲν ἀνθη ὡς ὑποδηλοῦντα τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἡ δὲ λευκότης αὐτῶν τὴν ἀθωότητα τῆς κηδευμένης νεάνιδος.

Μετὰ τοῦ πλήθους δύο ἀνθρώποι διεκρίνοντο τῶν ἄλλων ὡς μᾶλλον συμπαιθεστέρον πρὸς τὴν νεκρὴν ἔχοντες. Ὁ πρῶτος ἦτο ἀνθρώπος ὡσεὶ πεντηκοντούτης, εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον ἄ-

λιοκαυμένον, τὰς ὄφρυς π κνὰς καταλλήλους διὰ χρωστῆρα, τὸ στόμα μικρὸν καὶ συνεσταλμένον, ἐσπόγγιζε δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δάκρυά του καὶ κἄποτε καθῶς ἠδυνήθην νὰ διακρίνω, ἐσπόγγιζε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὶν οὕτοι διακρύσωσι. Εἶχε τὸ ὕψος σκληρὸν καὶ ἐφάνετο ὅτι ὀλίγον τῷ ἐμελλε καὶ ὅμως ἦτο εἰς ἄκρον τεθλιμμένος. Ὁ δευτέρος ἦτο νέος ὡσεὶ εἰκοσιπεντάετης, καλοῦ ἔξωτερικῆ, εὐσταλῆς καὶ ὀψοσῶν εὐειδῆς, μολονότι καὶ τούτου τὸ πρόσωπον ἦτο ἠλιοκαυμένον. Οὗτος δὲν ἔκλαιε· εἶχε τὰ χεῖλη κεκλεισμένα καὶ τρέμοντα, ἐκράτει δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ μανδύλιον δι' οὗ ἐσπόγγιζε συνεχῶς τὸ στόμα του· τὸν εἶδον πολλάκις· κἄποτε ἔβδινε κεκυφῶς, κἄποτε δὲ ἀνύψου τὴν κεφαλὴν καὶ τότε ἐφάνοντο οἱ ὀφθαλμοὶ του διακρύνοντες, ἀλλὰ τοῦτο διήρκει ὀλίγον καὶ τότε πάλιν ἐλάμβανε τὴν προτέραν του στάσιν.

— Νομίζεις ὅτι ἐμεγάλωσε κατὰ τὴν ἀσθενείαν της ἡ καυμένη ἢ Βασιλικῆ, εἶπε γυνὴ τις προπορευομένη.

Ἐστράφη καὶ εἶδον γραίδιον κατεσκληχὸς ἐκ τῶν ἀρεσκομένων νὰ φλυαρῶσιν ἐν παντὶ καιρῷ.

— Ἡ κηδεῖα εἶναι λαμπρὰ, εἶπεν ἄλλη γυνὴ· θὰ στοιχίσῃ εἰς τὸν δυστυχεῖ πατέρα κάμπος.

— Θὰ ἐδίδον προθύμως τὴν κατὰστασίν μου ὅλην νὰ μὴ ἀπέθνησκεν, εἶπε γέρων χωρικός.

— Καλλήτερον θὰ ἦτο εἰς προσεχάλλον ἰατρὸν τινὰ, ὃ ὅπουτος ἴσως θὰ τὴν ἔσωζεν, εἶπε νεανίας τις.

— Ἄ! δὲν ἦτο δυνατὸν ποτε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν τὴν ὁποιάν εἶχε, ὑπέλαβεν ἄλλος χωρικός.

Ἐὲν ἠδύνατό τις νὰ ἀκούῃ πάνθ' ὅσα λέγονται κατὰ τὴν κηδείαν νεκροῦ τινος, θὰ ἐσχημάτιζεν ἰδέαν περὶ τοῦ αἰσθήματος ἐκείνου ὅπερ καλεῖται συμπάθεια. Ποῦ πηλοῦ τοῦ νεκρικοῦ κραεβάτου, ὑπάρχει ὀλίγη λύπη· δέκα βήματα μακρότερον μῶλις φαίνεται ποιὰ τις θλίψις καὶ ἀκόμη δέκα βήματα ἐκεῖθεν ὀλίγη μόνον εὐπρέπεια καὶ συστολή, ὡς ὀπισθοφυλακῆ δὲ ἔρχεται

ἡ τάξις τῶν λέλων καὶ ἐκείνων ὅσοι ἀκρότητον ἀφήνουν τὸν γέλωτά των, προστεθείσης ὡς ἐκ περισσοῦ ἐπ' ἐσχάτων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς ἠθικῆς ἐξαχρειώσεως καὶ ἀδιαφορίας ἡμῶν πρὸς τὰ θεῖα καὶ μιᾶς τάξεως ἀσυνειδήτων, οἵτινες τὸ σιγᾶρον ἀνὰ τὸ στόμα ἔχοντες καπνίζουσιν ἀδιακόπως καὶ πληροῦσι τὸ πρόσωπον τοῦ πλησίον των διὰ νέφους καπνοῦ ὡς νὰ ἦσαν αἱ μύται των καπνοδόχαι. Ἴδου ἡ συμπάθεια τῶν ἠνδιεφερομένων καὶ τῶν προσκεκλημένων κατὰ τὴν κηδείαν. Εἰς ταῦτα ἐν προσθέσωμεν τοὺς διαβάτας καὶ τοὺς περιέργους αἵτινες ἐγκαταλείποντες πολλάκις τὸ τάβλι ἢ τὴν πρέφαν, ἴστανται παρὰ τὴν θύραν τοῦ κρηναίου ὅπως θεάζωνται τὴν νεκροπομπήν, τοὺς ἄλλους ἐκείνους φίλους καὶ ἀλλοτριόπρασμονας, αἵτινες ἔρχονται νὰ ξενυχτίσωσι τὸν νεκρὸν ἐκπρόροντες, ὅσα ἢ γλωστὰ των δύναται νὰ συρράψῃ, ὅπως προκαλέσωσι τὸν γέλωτα τῶν παρισταμένων, πολλάκις δὲ καὶ αὐτῶν τῶν συγγενῶν τοῦ νεκροῦ, ὄχουροῦμενοι ὀπισθεν τοῦ δημόδου λογίου «οὔτε γάμος χωρὶς λύπην οὔτε θάνατος χωρὶς γέλωτα» τότε δυνάμεθα νὰ μορφώσωμεν ὁριστικῆν τινὰ ἰδέαν περὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀποικομένους συμπαθείας ἡμῶν.

Ἡ νεκροπομπὴ εἰσήλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἴδου δὲ ὅσα περὶ τῆς νεανίδος Βασιλικῆς εἶδον καὶ ἤκουσα :

Ἡ νέα αὕτη, ἃν καὶ ἀνετράφη ἐν μέσῳ τῆς ἀμαθείας καὶ ἀγροικίας τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Β. οὐχ ἦτον ὅστις ἔτυχε νὰ ἴδῃ αὐτὴν τὸ πρῶτον, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο θυγάτηρ εὐπόρου τινος ἀστοῦ, μετοικήσαντος εἰς τὸ χωρίον ἐκ τῆς πρωτεύουσος χάριν ἀλλαγῆς ἀέρος.

Ἦτο τύπος καλλονῆς ἐξαίσιος, εἶχε τὸ πρόσωπον γλυκὺ καὶ αἰείποτε μειδιῶν, τὴν δὲ κόμην καστανόχρουν καὶ ἐξικνουμένην μέχρι τῶν ποδῶν. Οἶκοθεν ἐννοεῖται ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῶν δέκα ὀκτώ ἐτῶν, εἶχε τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της καὶ οὗτος ἦτο ὁ Δημητράκης, ὁ νέος ἐκεῖνος ὃν ἀνωτέρω παρέστησα λόγον ποιούμενος περὶ τῶν δύο πρώτων κατὰ τὴν κηδείαν.

Ἐκτακτος περίπτωσις με ἔκμαε νὰ μάθω τὰ καθέκαστα τῆς μυστηριώδους ζωῆς τῶν δύο ἐραστῶν, τοῦ Δημητράκη καὶ τῆς Βασιλικῆς.

Ἐνα σχεδὸν μῆνα πρὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς ἐν τῷ χωρίῳ τυγχάνων καὶ πάλιν, ἐξήλθον μετὰ μεσημβρίαν Κυριακῆς, τῆς οἰκίας ἐν ἣ ἐφιλοξενούμην καὶ μεταθὰς ἐκάρησα ὑπὸ τὴν σκιὰν γηραιῶν δρυῶν, ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου καὶ ἐπὶ μικροῦ λόφου κειμένης. Ὁ ἥλιος ἔκαιεν αἱ χελιδόνες καταβεβλημμένοι ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἔπταντο ἐγγὺς τῆς γλῶττης καὶ ἔψαυον αὐτῆς, ὡσεὶ ζήτοῦσαι νὰ δροσιθῶσιν. Ἀνεκλίθην ὀλίγον καὶ ἀκουσίως ὁ νοῦς μου περιεσπᾶτο, ἕνα δὲ ἀποδιώξω τὰς ἀναρὰς σκέψεις ὑφ' ὧν κατειχόμεν, ἠγέρθην, ὅποτε εἶδον ὀλίγα βήματα μακρὴν μου κάτωθεν τοῦ λόφου ἐκείνου καὶ πρὸς τὴν ἄκρον τῆς ὁδοῦ καθήμενος σεμνοπρεπῶς ἐπὶ τῆς γλῶττης τὴν ὠρχίαν Βασιλικῆν καὶ τὸν νέον ὃν ὅμως κατὰ πρώτην φερὰν ἐβλεπον. Ἡγέρθησαν ἀμφοτέρω διὰ νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὅχι διότι με εἶδον—δὲν εἶδον βεβαίως ἐπίσημόν τι πρόσωπον—ἀλλὰ διότι ἠγγικεν ἡ ὠρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ των. Ὁ νέος ἐβόήθησε τὴν νέαν νὰ ἐγερθῆ, καθόσον ἐφάνετο καταβεβλημένη, ἔσφιγγε τὴν χεῖρά της, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως τὸ ὕστατον «χαῖρε» καὶ ἐχωρίσθησαν, τούτου μὲν τραπέντος πρὸς τοὺς ἀγρούς τῆς δὲ Βασιλικῆς λαβύσης τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἄγουσαν. Μὴν ἔκτοτε δὲν συνεπληρώθη καὶ ἡ νέα ἐκηδεύετο. Ἀμα ἐλθοῦσαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὴν Βασιλικῆν, ὁ πατὴρ ὅστις ἐγνώριζε τὰ κατὰ τὸν ἔρωτα αὐτῆς μετὰ τοῦ Δημητράκη, συμπεράνας ἐκ τῶν ἀσυναρτήτων ἀποκρίσεων τῆς θυγατρὸς του, ὅτι εἶχεν ἐξέλθει πρὸς συνάντησιν τοῦ νέου, ἐπέπληξε βαναύσως αὐτὴν καὶ μάλιστα, καθὼς λέγουσιν οἱ γείτονες, τὴν ἔδειρε. Ἡ συγκίνησις καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἔρριψαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὴν κλίνην.

Ὁ πατὴρ της δὲν ἠθελε τὸν Δημητράκη, διότι ἦτο πτωχότερος ἐκείνου, ἄτε ἐστερημένος τεσσάρων τοῦλάχιστον στρεμμάτων καλλιεργήσιμου γῆς, ἢ ἀμπέλου, ἢ χωραφίου, πρᾶγμα ἀπαραίτητον, κατὰ τὴν γνώμην τῶν χωρικῶν,

εἰς νέον μέλλοντα νὰ συνδέσῃ κοινωνίαν γάμου· οἱ δύο ἐραστοὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συζευχθῶσιν, ἀλλ' ἐξηκολούθουν νὰ ἀνταγαπῶνται, διότι ἐὰν οἱ γονεῖς δὲν παρέχουν τὴν συγκατάθεσιν των πρὸς γάμον ὃν αὐτοὶ ἀποδοκιμάζουσι δὲν δύνανται ὅμως καὶ νὰ χωρίσωσι δύο καρδίας ἐξ ἴσου ἀγαπωμένους· τὰ τοιαῦτα δὲ τελειῶνουνσι πολλάκις ἢ διὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἢ διὰ τῆς αὐτοχειρίας, ἢ ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ καταλαβὼν τὴν νέαν πυρετὸς ἦτο τόσον σφοδρὸς, ὥστε ὁ πατὴρ ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ ἐκ τῆς πόλεως τὸν ἰατρὸν ὅστις μεταθὰς καὶ ἐπισκεφθεὶς αὐτὴν τὴν εὔρε φθίνουσαν.

— Τί ἔχεις; τὴν ἔρωτᾷ ὁ ἰατρός. — Τίποτε. Αἰσθάνεσαι ποῦ κἀνένα πόνον; — Ὁχι, ἰατρὲ, κἀνένα. Ἐχει τὴν ἀσθενείαν τῆς ἡλικίας της, εἶπεν ὁ φίλος ἰατρός εἰς τὸ αὐτίον τοῦ πατρὸς, γλυκὺ μειδιῶν. Κύρ Ἀθανάση, τὸ ἰατρικὸν τῆς κόρης σας θὰ ἦτο εἰς καλὸς σύζυγος· καὶ ὁ ἰατρός εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ὁ κύρ Ἀθανάσης ὀλίγον τὰ ἤκουε. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ ἠναγκάσθησαν νὰ προσκαλέσωσι τὸν ἱερεῖα τοῦ χωρίου.

Ὁ ἱερεὺς οὗτος εἶναι γέρων σεβάσμιος καὶ χαίρει τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν πλησιάζει εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἤλθε νὰ τὴν ἴδῃ οὐχὶ ὡς ἱερεὺς, ἀλλ' ὡς φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ ἀφοῦ τῇ ἀπέτεινε παραμυθητικούς τινὰς λόγους, προσέθηκεν :

— Εἰπέ μοι, τέκνον μου, διατί ὁ πατὴρ σου παραπονεῖται ἐναντίον σου; ὁμίλησόν μοι ἐλευθέρως, τί ἔχει κατὰ σοῦ;

— Γέροντά μου, ἠγάπων τὸν Δημητράκη. Ὁ πατὴρ μου ἐνθ' πρότερον τὸν ἠθελε κατόπιν ἠλλάξε γνώμην καὶ με ἐμποδίζει νὰ τὸν βλέπω διὰ τοῦτο ἀποθνήσκω.

— Τέκνον μου, ἡ καρδίκα μιᾶς νέας ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς της, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιτάξῃ ἕτερόν τι.

— Ἐπίστευον, πάτερ, ὅτι ἡ τιμὴ μου μό-

νον ἀνῆκεν εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἐπκνέλαθεν ἡ νεῦκας καὶ ἡδῆ, δόξῃ τῷ Θεῷ, τὴν τιμὴν μου αὐτὴν ἀθικτον τὴν φέρω μαζὴ μου εἰς τὸν τάφον, ἡ καρδιά μου ὕμω ἀνῆκει εἰς τὸν ἐραστήν μου.

— Ἡσύχασον, τέκνον μου καὶ ἔγε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὸν Θεόν· ὅλα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θεραπεύονται· ἢ ἴδω τὸν πατέρα σου καὶ θὰ τὸν ὁμιλήσω.

— Εἶναι πολὺ ἀργά! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ νέα.

Ἐπειὸς ἐστρεψε τὴν ὁμιλίαν ἀλλαχοῦ, ἐπειπὼν τινα περὶ ὑπομονῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίδος καὶ ἀφοῦ τῇ ἐσύστησε νὰ λάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ δοθέντα φάρμακα, ἀνεχώρησεν ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπανήρχετο νὰ τὴν ἴδῃ καὶ πάλιν.

Ἡ νέα, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξῆσθένοι καὶ τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου ἐγένοντο πλέον καταφανῆ. Ὁ ἱατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ νέα θὰ ἀπέθνησκε.

Προσεκλήθη καὶ πάλιν ὁ ἱερεὺς ἐσπευσμένος, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην πλέον ὅπως ἐφοδίσκη τὴν ἀσθενῆ διὰ τοῦ τελευταίου παντὶ χριστιανῷ ἐφοδίου, τῆς θείας εὐχαριστίας. Ὁ ἱερεὺς ἐπλησίασε τὴν ἀσθενῆ, ἀκαμένων τὴν ἐξιμολόγησιν αὐτῆς.

— Πάτερ, ἐπιθύρουν αὐτὴ, σὺς παρκακλώ, μὴ μὲ ἀφήσητε νὰ ἀποθάνω, πρὶν ἴδω τὸν νέον τὸν ὅποιον τοσοῦτον ἠγάπησα. Ἐὰν ἑπταισα, συγχωρήσατέ μοι. Δύο μόνον εἰσέτι σκέπτομαι, τὸν Θεὸν καὶ τὸν Δημητράκη.

Ἐπειὸς ὑπεσχέθη νὰ ὁδηγήσῃ παρὰ τῆ ἀσθενεῖ τὸν νέον. Φίλοι τινες ἀπεμάκρυναν τὸν πατέρα ἐκ τῆς οἰκίας, ὁ δὲ ἱερεὺς παραλαβὼν τὸν νέον ὠδήγησε παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς, ἢ ἰδὼν οὗτος ἀνελύθη εἰς πικρότατα δάκρυα. Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ δάκρυα τοῦ ἀνθρώπου; Ποία λύπη ἰσχύει ἀπέναντι τῆς ζωῆς μιᾶς δεκακοκταετοῦς νεάνιδος, ἥτις ἀπονήσκει διότι ἠγάπησε πολὺ; Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναίξῃ τοῦς ὀφθαλμοῦς τῆς ἥσαν κεκλεισμένοι καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἐπετέρυξεν ἤδη πρὸς τὸ αἰώνιον φῶς.

Τὸν ἤκουσεν ὕμω καὶ ἐνόησεν ὅτι εὕρισκεται παρὰ αὐτῆ· ἀλλὰ ἀγνωστον, ἐὰν χαρὰ ἢ λύπη κατεῖχε τὴν καρδίαν τῆς. Ἀπλῶς μόνον ἐκίνησεν ὀλίγον τὴν δεξιὰν χεῖρά τῆς, ὁ δὲ νέος τοῦτο ἰδὼν ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν δακρυρροῶν. Τέταρτον ὥρας παρήλθε, μεθ' ὃ ἡ ψυχὴ αὐτῆς ἀνήλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ νέος ἀνελύθη εἰς ποταμοῦς δακρύων· φίλοι τινες τὸν ἀπεμάκρυναν τοῦ δωματίου, μεθ' ὃ αἱ κόραι τοῦ χωρίου παραγενόμεναι ἐπέδυσαν αὐτὴν καὶ ἐξέθηκον μέχρι τῆς ἐπαύριον, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ κηδεία ἢ ἀνωτέρω περιέγραψα.

Παρακολούθησα τὸ φέρετρον μέχρι τοῦ νεκροταφείου, ἐγγὺς τῆς ἐκκλησίας κειμένου, ἀγριωποῦ τὴν θέαν καὶ καταφύτου ἐκ δρυῶν παγκύκρμων καὶ ὑψικερῶν αἰγείρων, ἐφ' ὧν κόρakes μόνον ἀπαισῶς κρῶζουσι, ποῦ καὶ ποῦ δὲ φαίνονται ἀνωρούμεναι ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτῶν φωλεαὶ νυκτινόμων ὀρνέων.

Ἐπειὸς κατατέθη ἐν τῷ τάφῳ, ἀνοιγέντι παρὰ τινα γωνίαν τοῦ νεκροταφείου ἄν καὶ λέγουσιν ὅτι ἐν τῷ θανάτῳ αἱ πάντες ἤμεθ ἐσοι, οὐχ ἦττον καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ὑπάρχει δικαιοκρισις μεταξύ πλουσίων καὶ πτωχῶν. Ὁ τὰ νεκροταφεῖα ἐπισκεπτόμενος οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον δυσκολεύεται νὰ εὔρῃ τὸν ὑπὸ γῆν κρυπτόμενον, οὐδὲ μονολογεῖ «ἄρα τις ἐστίν, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης, πλούσιος, ἢ πένης, δίκαιος, ἢ ἁμαρτωλός». Τὰ νεκροταφεῖα ὁμιάζουσι πρὸς τὰ θέατρα: ὑπάρχουν θέσεις, ἐφ' ὧν εὐρισκόμενος τις δύναται νὰ ᾔσῃ ὡς ἀπὸ τῶν ἡμερῶν καὶ θέσεις, ἐν αἷς χάνεται τις ἐντὸς τοῦ πλήθους. Εἰς τὰ ὑψηλότερα κείνται αἱ τάφοι τοῦς ὁποίους βλέπετε εἰς τὰς γωνίας κρύπτεται ξύλινος τις σταυρὸς, τὸν ὅποιον μόλις βλέπετε.

Ὅπταν ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ ἱερέως αἱ εὐχαί, ὁ δὲ νεκροθάπτης ἤρχισε διὰ τοῦ πτυκρίου νὰ ἐπικαλύπτῃ τὸν τάφον καὶ τὰ πλήθη ὑπέστρεπον, ὁ νεώτερος τῶν δύο ἀνθρώπων τῶν ἰσταμένων παρὰ τὸ φέρετρον κατὰ τὴν κηδείαν, κρατήσας τὸν γέροντα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σῦραν αὐτὸν πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου:

— Ἐγὼ εἶνα μόνον λόγον νὰ σοὶ εἶπω καὶ

πρέπει νὰ σοὶ τὸν εἶπω. Σὺ ὁ πατήρ εἶσαι ὁ αἷτιος ὅτι ἡ κόρη σου εὕρισκεται εἰς τὸν τάφον.

— Προτιμῶ νὰ ᾔσῃ εἰς τὸν τάφον παρὰ νὰ τὴν εἶχες σὺ, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, διότι δὲν θὰ ἠδύνασο οὐδ' αὐτὴν νὰ διατρέψῃ οὐδ' ὅσα τέκνα ἤθελες ἀποκτήσει ἐξ αὐτῆς.

— Εἰπέ, λοιπόν, ὅτι διὰ τέσσαρα στρέμματα χωραφίου τὴν ἐφόνευσας ἐπανάλαθεν ὁ νέος καὶ ἀμφότεροι, χάρις εἰς τὴν παρέμβασιν φίλων, ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐπειὸς πατὴρ τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀπέθανεν ἐκ κεραυνοβόλου ἀποπληξίως ἐπισυμβάσης αὐτῷ ἐκ τῆς σφοδρᾶς λύπης καὶ τῆς τύψεως τῆς συνειδήσεώς του, ὅτι ἐγένετο ὁ αἷτιος τοῦ θανάτου τῆς θυγατρὸς του, ὁ δὲ νέος, ὁ Δημητράκης, ἐξ μῆνας κατόπιν, λησιμονήσας καὶ τοὺς ἄλλους καὶ τὰ δάκρυα, συνεζεύχθη ἄλλην καλουμένην καὶ κτύτην Βασιλικὴν, διαφέρουσαν ὕμω κατὰ τὴν ὡραϊότητα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ὁμωνύμου αὐτῆς, ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν.

Ἐπειὸς κατὰ τὰς ἀρχὰς πάλιν Μαΐου ἐπισκεφθεὶς τὸ χωρίον μετέβη χάριν περιεργείας εἰς τὸν τάφον ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἐμπεπιγμένος μικρὸς ξύλινος σταυρὸς φέρων τὰ ἀρχικὰ γράμματα Β. Α. καὶ παρ' αὐτῷ νεοκλήσ φιλύρα, ἐφ' ἧς ἐπέθηκα τὰ ἄκρα ἐκράτουν ἀνὰ χεῖρας δύο τριαντάφυλλα καὶ ἀναμνησθεὶς τῆς ὥραίας Βασιλικῆς, ἐρυγον δρομάτος πρὸς τὸ χωρίον, ἀφοῦ ὕμω εἶπον κατ' ἑμαυτὸν τὴν γνωστὴν εὐχὴν «ὁ Θεὸς συγχωρήσει αὐτήν».

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Συνέχεια. Ἰδε τεῦχος 10'.)

Ἰδοὺ τί διέτρεξε κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Καρδινάλη καὶ τῶν δύο ἀδαμαντοπώλων πρώτην συνέντευξιν, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τὸ ὅποιον ὑπέβαλον οὗτοι μετὰ ταῦτα εἰς τὴν βασιλισσαν.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν, οἱ ἀδαμαντοπῶλαι ἔλαβον ἐπιστόλιον γεγραμμένον τῇ ἰδίᾳ χεὶρὶ τοῦ Καρδινάλη, δι' οὗ ἐπροσκαλοῦντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του φέροντες μεθ' ἑαυτῶν τὸ περι οὐδ' ὁ λόγος πρᾶγμα. Ὁ Καρδινάλης ἔκαμει εἰς αὐτοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰς προτάσεις του τὰς ὁποίας καὶ ἐδέχθησαν· κατ' αὐτὰς τὸ περιδέραιον ἠγοράζετο ἐν ἑκατομμύριον καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰ ὅποια ἐμελλε νὰ πληρωθῶσιν καθ' ἑξαμηνίας. Τὴν 4 Φεβρουαρίου, ὁ Καρδινάλης ἐπροσκάλεσεν ἐκ νέου δι' ἐπιστολῆς του τοὺς ἀδαμαντοπῶλας. Οὗτοι δὲ ἀπελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ περιδεραίου, ἔμαθον ἀπορρήτως ὅτι ἐγνώριζον ἤδη διὰ τῆς κ. Δελαμῶτ, δηλαδῆ, ὅτι ἡ βασίλισσα αὐτὴ ἠγόραζε τὸ περιδέραιον. Ἐπειτα δεικνύων τὰς προτάσεις τὰς ὁποίας εἶχον δεχθῆ, προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς ἐφεξῆς λέξεις σημειωμένας εἰς τὸ περιθώριον. Ἐγκρίνεται Μαρία Ἀντουανῆτ, τῆς Γαλλίας. Ὅταν ἡ κ. Δελαμῶτ τοὺς εἶχε συστήσει ἄκραν ἐχεμύθειαν, αὐτοὶ ἐξέφρασαν φόβους περὶ τῆς πληρωμῆς. Ἰδοὺ διατὶ ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ζητηθῇ ἡ ἔγκρισις καὶ ἡ ὑπογραφή τῆς βασιλισσῆς.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τῆς διαπραγματεύσεως, ἰδοὺ τί ἐγένετο εἰς τ' ἀνάκτορα. Ἡ βασίλισσα ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ της. Ἡ ράπτριά της κ. Βερτέν ἐμβῆσα διηγήθη ὅτι τὸ περίφημον περιδέραιον πωλεῖται τέλος πάντων ὅτι τὸ ἀγοράζει ὁ κ. Σούζα, καὶ τὸ ἀγοράζει διὰ τὴν βασίλισσαν τῆς Πορτογαλλίας. Ἄ! χαίρω κατὰ πολλὰ, ἐφώνησεν εὐθὺς ἡ Μαρία Ἀντουανῆτ, μετ' ὀλίγον θὰ μνησῶ τὸν Βέχμερ, καὶ θὰ εὐχαριστήσω τὸν κ. Σούζα διότι μ' ἔσωσεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ καταπραμένον περιδέραιον. Τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν ἀναμνηστικῶς εἰρωνικῆ ἐκφρασις αἰσθήματος φθονεροῦ· διότι, ἅμα ἦλθεν ὁ κ.

Βέχμερ, ἤρπασε τὸ βιβλίον καὶ προσποιεῖτο ὅτι ἀνεγίνωσκεν τριαύτην συνθήκην εἶχεν ἐσάκις ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὴν δυσαρτέσιαν τῆς. Ἐκινήθη ἄρα γε εἰς τοῦτο ἀπὸ ἀνεξήγητον τινὰ αἰτίαν, εἴτε ἀπὸ γυναικείαν ζηλοτυπίαν καὶ ἐνδομυχον πείσμα, διότι ξένη ἡγεμονίς ἠγόρασε τὸ κόσμημα τὸ ὅποιον, ὡς ἐκ τῶν προσφορῶν, καὶ τῶν πολλῶν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον μεταβάσεων τοῦ Βέχμερ εἶχεν ἀποκτήσει εὐρωπαϊκὴν σχεδὸν ὑπόληψιν, καὶ διακωδωνισθῆ μεταξὺ τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν γυναικῶν; Ἀφῆσασα τέλος πάντων τὸ βιβλίον καὶ ρίψασα βλέμμα αὐστηρὸν ἐπὶ τοῦ Βέχμερ· «χαίρω» εἶπε, κύριε, διότι ἐπώλησες τὸ περιδέραιόν σου.— Τὸ περιδέραιόν μου, κυρία! — Ναὶ τὸ περιδέραιόν σου τὸ ὅποιον ὁ κ. Σούζα στέλλει εἰς τὴν Λισβῶναν.» Καὶ ἐπειδὴ ὁ Βέχμερ τὸ ἠρνήθη, ἡ βασίλισσα ἐρριψεν ἐπὶ τῆς κ. Βερτέν κεραυνόβολον βλέμμα, ὡς διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ διότι τὴν ἐπροξένησεν ἀτόπως τόσῃν ἀνησυχίαν. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔμελλε πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ ὑποδεχθῆ πολλὰς κυρίας καὶ τοὺς πρέσβεις. Ἄμα εἶδε τὸν κ. Σούζα τὸν ἐπιπλησίασε μὲ ταχύτητα, ἐναντίον τῆς παραδεγμένης τάξεως, καὶ τὸν εἶπε μὲ πολλὴν ζωηρότητα. «Σὰς εἰδοποιῶ, κ. Σούζα, ὅτι δὲν θὰ λάβετε τὸ περιδέραιον, δὲν θὰ τὸ λάβετε ἐπωλήθη.» Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Σούζα ἐφαινετο ἐκστατικός· «δὲν θὰ τὸ λάβετε κύριε, ἐπανελάβε θριαμβευτικῶς· μὲ κακοφαίνεται,» καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τῆς.

Ἐν τοσοῦτῳ τὸ περιδέραιον ἦτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Καρδινάλη, καὶ ἐπρόκειτο μόνον πῶς νὰ δοθῇ εἰς τὴν βασίλισσαν. Εἴτε τὸν ἐδέχετο, εἴτε ὄχι, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι αἱ συνεντεύξεις των ἦσαν σπανιώταται. Τὴν 1ην Φεβρουαρίου 1785 ὁ Καρδινάλης μετέβη εἰς Βερσαλιάν· ἦτο μετημφιεσμένος, καὶ Σράϊβερ ὁ ὑπηρέτης του τὸν ἐσυντόρευε φέρων

θήκην μὲ τὸ πολύτιμον κόσμημα. Ἄμα ἐφθασε τὸ ἐσπέρας ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Δελαμῶτ, καὶ λαβὼν, ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν τῆς, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὑπηρέτου τὴν θήκην τὸν ἐδίωξε καὶ ἀνέβη. Μετ' ὀλίγον, ἐδόθη εἰδήσεις ὅτι ἀνθρωπὸς τις στελλόμενος ἀπὸ τὴν βασίλισσαν ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὴν οἰκοδόσποιον καὶ εὐθὺς ὁ Καρδινάλης ἀπεσύρθη ὀπισθεν τῆς κλίνης. Ὁ ξένος ἐνεχείρησεν εἰς τὴν κυρίαν ἐπιστόλιον, τὸ ὅποιον διεβίβασεν ἡ κ. Δελαμῶτ εἰς τὸν κρυφθέντα, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ διαταγὴ τῆς ἀποστολῆς τῆς θήκης· ἡ θήκη λοιπὸν ἐνεχειρίσθη εἰς τὸν ἀπεσταλμένον. Οὗτος δὲ ἦτο εἰς τῶν ὑπηρέτων τῆς βασίλισσης, ὀνομαζόμενος Λεσκλῶ, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἐγνωρίζεν ὁ Καρδινάλης, διότι ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ πληροφορίας, ἄνευ ἀποδεικτικῶν, μίαν θήκην ἣτις περιείχεν ἓν ἐκκατομύριον καὶ ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ἦτο ἐπόμενον ἀφοῦ ἡ Μαρία Ἄντουανὲτ ἔλαβε τὸ περιδέραιον, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν μεσίτην διὰ καὶ ἐμήνυσεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς Κ. Δελαμῶτ ὅτι τὴν ἐπισύστην ἡ βασίλισσα ἔμελλε νὰ τὸν φανερώσῃ εἰς ὠρισμένον τινὰ τόπον τὴν παραλαβὴν διὰ σημείου τινός, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε.

Τρεῖς ἡμέραι δὲν εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν ἐγχείρισιν τοῦ περιδεραιίου, καὶ ὁ Κ. Ροάν ἐβίασε τοὺς ἀδαμαντοπώλας νὰ ὑπάγῃσι νὰ εὐχαριστήσῃσι τὴν βασίλισσαν, τόσον ἦτο βέβαιος περὶ τῆς συγκαταθέσεώς της! Ἄλλὰ τὸ χρέος τοῦτο εἶχον ἤδη ἐκπληρώσει προηγουμένως, χωρὶς νὰ τὸ φανερώσωσιν εἰς τὸν Καρδινάλην, διότι ἐροδοῦντο μὴ δυσαρτεστηθῆ, ὑποπτευόμενος ὅτι δὲν ἐπίστευσαν τοὺς λόγους του· παρατηρητέον δὲ ὅτι ὁ Κ. Βέχμερ ἦτον εἰς τὰ ἀνάκτορα τὴν ἡμέραν τῆς μετὰ τοῦ Κ. Σούζα συνομιλίας τῆς βασίλισσης. Καὶ τρωόντι ὁ Βέχμερ θὰ ἦτο ὅλως διόλου ἀνόητος,

εἰάν, ἐνῷ εἶχε τὴν εὐκολίαν νὰ βλέπῃ τὴν τὴν Μαρίαν Ἄντουανὲτ, δὲν τὴν ἠρώτα περὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς παραλήψεως τοῦ περιδεραιίου· διότι, καὶ ἄλλους λόγους ὑποφίას εἰάν δὲν εἶχε, μόνη ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι τὴν διαπραγματεύσειν ἐνὸς κοσμήματος ἀνέλαβεν ἱεράρχης, ἔρκει νὰ τὸν καταστήσῃ προσεκτικώτερον.

Ἰδοῦ ἕως τοῦ εἶχε φθάσει ἡ ὑπόθεσις ὅταν, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ὁ Καρδινάλης ἐμήνυσεν εἰς τοὺς ἀδαμαντοπώλας, ὅτι, καθὰ διελάμβανεν ἐπιστολὴ ἐγχειρισθεῖσα πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς Κ. Δελαμῶτ, ἡ βασίλισσα ἐθεώρει ὑπεροδικὴν τὴν τιμὴν τοῦ περιδεραιίου. καὶ ἀπῆται νὰ γείνη ἐλάττωσις διακοσίων χιλιάδων φράγκων, διότι ἄλλως θὰ τὸ ἐπέστρεφεν ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ λύπη καὶ ἡ ἐκστασις τῶν πωλητῶν· καὶ ὅμως ἐβιάσθησαν νὰ ἐνδώσωσι. Τότε ὁ Καρδινάλης διὰ νὰ ἀπαλαχθῆ, ὡς φαίνεται, τῆς εὐθύνης, τοὺς ὑπηγύρευσε τὴν ἐπιμένον πρὸς τὴν βασίλισσαν ἐπιστολὴν των.

«Κυρία! εἴμεθα εἰς τὸ ἄκρον εὐτυχεῖς ἀναλογιζόμενοι ὅτι αἱ τελευταῖαι προτάσεις τὰς ὁποίας παρεδέχθημεν μὲ ζήλον καὶ σέβας, εἶναι νέα ἀποδείξεις τῆς ὑποταγῆς μας καὶ τῆς ἀρσιώσεώς μας εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Υ. Μ. Μεγίστη ἐπίσης εἶναι ἡ εὐχαριστήσις μας, διότι τὸ λαμπρότερον κόσμημα τῆς ὑψηλοῦ θέλει στολίσῃ τὴν μεγαλητέραν καὶ τὴν ἀγαθωτέραν τῶν βασιλισσῶν.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ὑπὸ χρονολογίαν 12 Ἰουλίου 1784, παρουσιάσθη ἀπὸ τὸν Βέχμερ εἰς τὴν βασίλισσαν, ἐνῷ ἔμβαιεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς. Ἡ Κ. Καμπάν ἦτο παροῦσα. Ἡ βασίλισσα ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως αὐτήν, καὶ ἀντὶ νὰ φανῆ ἐκστατικὴ, ἀντὶ νὰ φροντίσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μυστήριον, ἐπλησίασεν εἰς ἓν κηρὶον ἀνημμένον, καὶ ἔκαψεν ἀταράχως τὴν ἐπιστολὴν εἰπούσα· «δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ τὴν φυλάξω.»

Ἄλλ' ἡ φοικτὴ προθεσμία ἤγγιζεν, καθῆν οἱ πωληταὶ ἔμελλον νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὴν βασίλισσαν διὰ τὴν πληρωμὴν! Ἐάν ἡ Κ. Δελαμῶτ ἦτο ἔνοχος, ἔπρεπε βεβαίως νὰ τρέμῃ, καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς ξένην γῆν. Ἄλλ' αὕτη ἔζη εἰς τοὺς Παρισίους ὅλως ἡσυχος, δίδουσα συναναστροφὰς, σκοπεύουσα ν' ἀγοράσῃ νέα κτήματα εἰς Βαρ-συρ-ὠβ, καυχωμένη ὑπὲρ ποτε διὰ τὰς μετὰ τῆς βασιλείας σχέσεις τῆς, καὶ μεγίστην ἔχουσα οἰκειότητα μετὰ τοῦ Καρδινάλη.

Ἄλλὰ καὶ οὗτος ἦτο ἐπίσης ἡσυχος. Μίαν ἡμέραν εἶπεν εἰς τὸν Κ. Σενζέμς ὅτι εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μαρίας Ἄντουανὲτ ἑπτακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐτόίμασε διὰ τὴν πρώτην δόσιν· ἄλλοτε ὁ Βισσάνζ ἐρωτήσας αὐτὸν εἰάν συνενόηθη ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν βασίλισσαν, ἀπεκρίθη, «ναί» χωρὶς διόλου νὰ δισταῖ.

Οἱ πωληταὶ δὲν εἶχον ἄρα τὸν ἐλάχιστον φόβον, ὅταν, κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας, ὁ Κ. Ροάν προσκαλέσας αὐτοὺς τοὺς εἶπεν, ὅτι, ἡ Βασίλισσα δὲν εὐκολύνετο τότε νὰ τοὺς πληρώσῃ ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος τῆς τὸν Ὀκτώβριον, καὶ, ὅτι ἐν τοσοῦτῳ ἐπρόσφερον εἰς αὐτοὺς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων ἐπὶ λόγῳ τόκου. Οἱ ἄθλιοι ἀδαμαντοπῶλαι κατεταράχθησαν, παρεπονέθησαν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀκόμη, διὰ νὰ ἀπαλαχθῆ ὁ Καρδινάλης τῆς εὐθύνης, ἀπήτησε νὰ γραφθῆ εἰς τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς βασιλείας τὸ ὄνομα.

Ἐξ ἄλλου μέρους ἡ Κ. Καμπάν ἐρωτήσασα μίαν ἡμέραν περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου τὸν Βέχμερ, διὰ τίνος μέσου ἔλαβε τὰς διαταγὰς τῆς Μαρίας Ἄντουανὲτ, «οἱ ἐγγράφων ὑπογεγραμμένων ἰδ' αὐτῆς, ἀπεκρίθη· τὰ ὁποῖα ἀναγκάζομαι ἀπὸ τίνος νὰ δεικνύω εἰς τοὺς δανειστάς μου, διὰ νὰ τοὺς καθησυχάζω.— Δὲν ἔλαβες λοιπὸν ποτὲ τίποτε;—

Μάλιστα, τριακόνα χιλιάδας φράγκων εις χαρτονομίσματα, τὰ ὅποια μ' ἔστειλεν ἡ μεγαλειότης της διὰ τοῦ Καρδινάλη, ὅστις, ἔσο βεβαία, βλέπει κατ' ἴδιαν τὴν βασιλίссαν· διότι, ἔταν μ' ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ποσότητα, μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι τὴν ἔλαβεν ἐπὶ παρουσίᾳ του ἀπὸ ἐν χαρτοφυλάκιον τοποθετημένον ἐντὸς τοῦ ἐκ Σεβρικῆς πορσελαίνης γραφείου της, τὸ ὅποιον εὐρίσκειται εἰς τὸν κοιτώνᾳ της.»

Οὕτω λοιπὸν ὁ Καρδινάλης ἔλεγεν εἰς τὸν Σαινζέμ, εἰς τὸν Βαζάν, εἰς τὸν Βέχμερ, ὅτι ἐλάμβανε συνεντεύξεις μὲ τὴν βασιλίссαν. Καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐφευδέτο, διότι ἐκεῖνοι πρὸς οὓς ἀπετείνετο, εἶχον ὄλους τοὺς τρόπους νὰ ἐξιχνιάσωσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μέγα συμφέρον νὰ μὴ τὸ παραμελήσωσιν.

Ἀνεπίστως ὅμως ἀπειλητικαί τινες φημαὶ διασπαρείσασαι, ἔφθασαν εἰς τοῦ καρδινάλη τὰς ἀκοάς. Ὁ βαρὼν Βρετέλ, ἐχθρὸς του θανάσιμος, μαθὼν τὴν διαπραγματεύσειν, εἶδε τὴν βασιλίссαν καὶ τὴν εἶπεν ἀποτόμως ὅτι ἐνοχοποιήθη τὸ ὄνομά της δι' ἐγκληματικῆς καταχρήσεως· αὐτὴ δὲ καταπληχθεῖσα καὶ ταραχθεῖσα, ἐβεβαίωσεν ὅτι ἠγνόει τὰ διατρέξαντα.

Ἐὰν ὁ καρδινάλης ἦτο πραγματικῶς θυμα τῆς ραδιουργίας τὴν ὅποιαν ἀπέδωκεν εἰς τὴν κ. Δελαμῶτ, θὰ ἦνοιγε τότε τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ τρέξη μανιώδης εἰς τὴν οἰκίαν της ὡς ἀπατηθεῖς ἀπὸ αὐτὴν, ἀντὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διατὶ ἐξύφανε τοιαύτην πλεκτάνην, ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, τὴν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ τὴν ἐκρυψε· φοβούμενος μὴ συλληφθεῖσα ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς ἀνταποκρίσεως, τὴν ἐβίαζε νὰ φύγῃ καὶ νὰ διαβῇ τὸν Ρίνον. Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ὑπέκουσε· μετὰ τινος δὲ ἡμέρας μετέβη μετὰ τοῦ ἀνδρὸς της εἰς Βαρ-συρ-ὠβ, μὲ σκοπὸν ἔχει νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὀλίγον, ἀλλὰ νὰ δια-

τρέψῃ πολὺν καιρὸν. Δὲν εἶχε καμμίαν ἀνησυχίαν, κανένα συλλογισμὸν δυσάρεστον. Ἐφφρεὶ ἀδάμαντας, ἐπροσκάλει εἰς τὴν τράπεζαν της ξένους, ἐσύχναζεν εἰς τὰς συναστροφάς. Ἐπισκεφθεῖσα τὸν δούκα τοῦ Παντιέβρ διαμένοντα εἰς Σατωβιλέν, ἐπροσκλήθη εἰς τὸ γευμᾶ του, καὶ ἔλαβεν ὑποδείξισιν κινήσασαν εἰς θαυμασμὸν τοὺς ἀνθρώπους· διότι ὅταν ἀνεχώρει ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, ὁ δούξ τὴν προέπεμπε μέχρι τῆς θύρας τῆς δευτέρας αἰθούσης, τὸ ὅποιον δὲν ἔκαμῆ ποτε οὔτε διὰ τὰς δούκησας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰς ἐξ αἵματος ἡγεμονίδας.

Ἐπίσης καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐπισκέφθη ἡ κ. Δελαμῶτ, τὸ Κλαιρβῶ, ὁ ἡγούμενος τὴν ὑπεδέχθη μετὰ μεγίστης φιλορροσύνης, καὶ μὲ πολλὰς ἀποδείξεις σεβασμοῦ. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ συνεγέμετο μετ' αὐτοῦ καὶ μετὰ τοῦ κ. Βενιῶ, παρουσιάσθη αἰρνιδίως ὁ ἱερεὺς Μωρὺ ἐρχόμενος ἐκ Παρισίων. «Τί νέα; τὸν εἶπον.— Πῶς δὲν ἠξέυρετε τίποτε; ὁ καρδινάλης Λουί Ροάν ἐτέθη ὑπὸ κράτησιν.» Ὁ λοι εἶμεινον ἀμέσως κατάπληκτοι καὶ ἐκστατικοί. Ἡ κ. Δελαμῶτ ὠχριάσασα ἐγκατέλειψε τὴν αἴθουσαν παρακολουθουμένη ἀπὸ τὸν κ. Βενιῶ, καὶ ἀνεχώρησαν ἀμέσως ἀμφοτέροι διὰ τὴν Βαρ-συρ-ὠβ.

Ἄλλ' ὁ κ. Βενιῶ, γνωρίζων τὰς μετὰ τοῦ καρδινάλη σχέσεις τῆς κ. Δελαμῶτ, καὶ φοβούμενος μὴ διακινδυνεύσῃ, τὴν ἐσυμβούλευε νὰ φύγῃ, καὶ ἐπρότεινε νὰ τὴν εὐκολύνῃ τὰ μέσα. Αὐτὴ ὅμως ἀπεκρίθη μετὰ θυμοῦ, δείξασα ὅτι λαμβάνει οἶκτον διὰ μόνην τὴν θέσιν τοῦ καρδινάλη, καὶ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν ἐνοχλήν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὁ δὲ σύζυγός της ἦτο τόσω ἥσυχος, ὥστε, ἔταν ἐφθασεν ἡ κ. Δελαμῶτ, αὐτὸς ἔλειπεν εἰς τὸ κυνήγιον ὅπου εἶχεν ὑπάγει ἀπὸ πρωίας!

Ὁ ἱερεὺς Μωρὺ εἶχε δίκαιον· διότι ὁ καρδινάλης Ροάν ἦτο τῶντι ὑπὸ κράτησιν. Ἡ

σκηνὴ αὐτὴ ὑπῆρξε τραγικὴ. Ἡ 15 Αὐγούστου τοῦ 1785 ἑορτὴ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὑπῆρξεν ἡ προσδιορισθεῖσα ἡμέρα διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀδυσωπῆτου ἔχθρας τοῦ βαρὼν Βρετέλ. Οἱ βασιλεῖς ἐτοιμάζοντο νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὁ ἱεραρχὸς τοὺς ἐπεριέμενον ἐνδεδυμένους τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν του. Παρευθὺς τὸν προσκαλοῦσιν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ βασιλέως. Ἐμβὰς εὐρέθη ἐνώπιον Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ', τῆς Μαρίας Ἄντο.α ἐτ, τοῦ σφραγιδοφύλακος, καὶ τοῦ βαρὼν Βρετέλ. «Τί εἶναι, τὸν εἶπεν ὁ βασιλεὺς, αὐτὸ τὸ περιδέριον τὸ ὅποιον ἐπρομήθευσες εἰς τὴν βασιλίссαν,» Ἡ ἀπροδόκητος αὐτὴ ἐρώσησις ἐκεραυνώσθη τὸν δυστυχῆ καρδινάλην.

Ἐπιταὶ τὸ τέλος

Η ΠΕΡΑΙΑ ΧΕΛΙΔΩΝ

Προχθὲς ἐπέτων ἄνωθεν τῶν κήπων τοῦ Σταυροδρομίου. Ἠξέυρετε δὲ ὅτι κήπων ἔχει τώρα ἀφθονίαν τὸ Σταυροδρομίου τόσην ὅσην σπάνιν οἰκίαν. Ὁ μακαρίτης κήπος τῶν ἀνθῶν δὲν ἀπέθανεν ἀλλήως· κατέλιπε διαδόχους πολλοὺς καὶ ἀξίους· ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτόν. Τὸ ἀληθὲς Πέρα δύναται νὰ τὸ ἴδῃ τις μόνον ἐντὸς τῶν δημοσίων καὶ μὴ δημοσίων κήπων. Ναί, ἐντὸς τῶν κήπων βλέπει τις ὅλον τὸ Πέρα, ἀπαρραλάκτως καθὼς ὅσοι μετέβησαν ποτὲ εἰς τὴν πόλιν Σύραν, εἰς τῆς ὁπίας

... τὰς ἀγνίας τὰς πρώτας
πολλοὶ τὰς φθεριώσας τῶν εἰτίαν
[καπότας,

ὡς εἶπεν ὁ Ὀρρανίδης ἐν τῷ Τίρι-λίρι, δύναται νὰ ἴδῃ τὴν Σύραν ὀλόκληρον ἐπὶ τῆς μοναδικῆς αὐτῆς πλατείας.

Μετὰ τὴν πυρκαϊάν, τὸ Πέρα ἐξῆλθε τῶν ὄριων του. Καθὼς ὅταν ἀρβῆ εἰς λεκάνην ὕδατος μεγάλη πέτρα, ἐκχειλίζει περὶ αὐτὴν τὸ ὕδωρ,

οὕτως ἐξεχύθησαν περὶ τὰ εἰρείπια οἱ Περῶται καὶ αἱ Περῶτιδες καὶ ἐσχημάτισαν διάφορα ρυθμικὰ διαφόρους λαβόντα διευθύνσεις, τὰ μὲν πρὸς τὸν Τοπ-χνὲ τὰ δὲ πρὸς τὸν Κασήμ-πασσᾶ, ἄλλα πρὸς τὸν Γαλατᾶν, ἄλλα πρὸς τὸ Ἄρναούτ-κιοῦ, ἄλλα δὲ ἰσχυροτάτης ὑδραυλικῆς πιέσεως πρὸς τὰ Ταταῦλα, ἐνθα διέκοψαν διὰ τοῦ ἡδέος αὐτῶν μορμυρισμοῦ τὸ μονότονον τοῦ βίου τῶν κατοίκων, τινὰ κατῆλθον ὀρυκτικῶς κυλινοῦμενα πρὸς τὸ Γενί-ταρσί καὶ τινὰ, ρεῦμα ἰδιαιτερον ἀποτελέσαντα, κατέληξαν κυρίως εἰς τὸ Καδῆ-κιοῦ καὶ εἰς τὰς νήσους τῶν Πριγκήπων, ἔπου καὶ φύκη ἐξέβρασαν, καὶ ἀλλοχθοῦ.

*

Ἄλλὰ ποῦ μὲ παρέσυραν τὰ ρεύματα! Ἐλησμόνισα τοὺς κήπους μου καὶ τοὺς κηπουροὺς καὶ τὰς κηπουροὺς αὐτῶν. Ποῦ σᾶς ἀρέσει περισσότερον νὰ ἐβλωμαν; Εἰς τὸν μᾶλλον συχναζόμενον βεβαίως. Εἰς τὸν κήπον τῆς Δημαρχίας. Ἴδου, λοιπὸν ὄρασατε. Ὁ γῆρος εἶναι ἐλεύθερος· ἀλλ' ὅμως; θὰ καταστήτε αἰχμάλωτοι αὐτοῦ καὶ θὰ καταδικασθῆτε ν' ἀλωνίζητε, ἢ θὰ καθήσεται νὰ πάρητε κανὲν δροιστικὸν καὶ νὰ κατακλύσητε τὰς ἀκοάς μὲ τὴν μουσικὴν, ἥτις ἐνίοτε παικίζει τεμάχια, ἐν οἷς διαπρέπει τὸ συμπληθητικὸν Βᾶλς τοῦ κυρίου Πανοπούλου. Βλέπετε τί ζωηρὰ συνιδάλλεις γίνεται εἰς τὴν παρακειμένην ὕμῶν τράπεζαν; (ὑποθέτω ὅτι κάθησθε πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς μουσικῆς). Ὁ νέος ἐκεῖνος πῶς σᾶς φαίνεται μὲ τ' ἀκατάπαυστα λογοπαίγνιά του; Τὸν ἐνέπνευσεν ὁ ζῦθος ἀρὰ γέ ἢ τὰ σὸ λ τοῦ τυμπανιστοῦ; Ἀκούσατε. Ἐρωτᾶ τὴν ἀντικρὺ νεάνιδα.—Κρυβόνετε, κυρία;—Ὅχι, ὡ κ ο ν τ ρ α ἰ ρ αἰσθάνομαι ζέστην.—Ἄ σ ε ρ τ α ἰ ν ε μ ἄ ν, μ α τ μ ο α ζ ἔ λ, ἀλλὰ ξέυρετε διατὶ αἰσθάνεσθε ζέστην;—Διατὶ;—Διότι... ἀν τὸ εὔρετε;—Δὲν ἠξέυρω εἰπῆτέ το.—Διότι, κυρία μου, ἐγὼ εἶμαι ἥλιος (!!!) Εἶδατε λοιπὸν; Τώρα βεβαίως ἐννοεῖτε διατὶ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ κήπῳ τῆς Δημαρχίας, τὰ μὲν ῥῶτα τοῦ ἀερίου ὠχρῶν καὶ δὲν ἐφεργον ὡς ἄλλοτε, ὁ δὲ ζῦθος ἦτο θερμὸς καὶ

τινες σεληνιαί ἀπέβλινον τὸ σέλας των ὡς εἰ ψιμυθίου νέφος ἐκάλυπτεν αὐτάς· καὶ διέτρεχον τὴν τροχίαν αὐτῶν περὶ τὸν κεντρικὸν (ἢ μᾶλλον ἐκκεντρικὸν) τοῦ κήπου ἥλιον, χωρὶς οὐδενὸς ἀστρονόμου τηλεσκοπίου καὶ διευθυνθῆ παρὸς αὐτάς. Τόσον ὁ ἥλιος καὶ οἱ πλησίον τοῦ ἡλίου πλανῆται (Ἡρα καὶ Ἄφροδίτη) εἰλικυον τὴν προσοχὴν ἀπάντων! Ἰδοὺ διατί ὁ κήπος τῆς Δημαρχίας καταβάλλει τοὺς ἀντιζήλους του. Οἱ ἄλλοι κήποι δὲν ἔχουν ἡλίους.

* *

Βεβαίως ὁ ἐφάμιλλος τοῦ ἐν Παρισίοις Κεραμεικοῦ δημόσιος κήπος ἔπρεπε ἐξ ἀεροφροσύνης καὶ πενήθης ἐπὶ τινι χρόνον τὴν καταστροφὴν τοῦ περιήμου συναδέλφου του, ἀν καταδέχεται καὶ τὸν ὀνομάζον συναδέλφον του, τώρα ὅτε τὰ ἐν αὐτῷ φυτευθέντα κρεμυδιὰ καὶ ἀνεβλάστησαν ἀνθη καὶ φύλλα καὶ καὶ παύση παικνίζων ταῖς ὠραίας κρεμυδιὰς αὐτοῦ τῆς Ὁραίας Ἑλένης καὶ τοῦ Ὁρφῆος ἐν Ἄδου. Πενθήσατε τοῦλάχιστον ὑμεῖς, εὐκισθητοὶ ἀναγνώστρια, ἀν ὄχι τὴν καταστροφὴν τοῦ Κεραμεικοῦ, ἀλλὰ τὴν θανούσαν ἰσως Ἄφροδίτην τῆς Μήλου, λέγω ὅτι θαναοῦσα, διότι τοιαῦτα ἀγάλματα ψυχὴν ὄντως λαμβάνουσι παρὰ τῆς σμίλης τοῦ καλλιτέχνου. Ἡ Μήλια Ἄφροδίτη, τὴν ὁποῖαν συχνὰ πετώσαν εἰς Παρισίους ἐθαμάζον (ἔχον καὶ ἡμεῖς τὰ πτηνὰ καλαισθησίαν) εἶναι ἡμίγυμος· αἱ δὲ πτωχὰ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς θαυμασίως συμπτυσσόμενα εἶναι διατεθειμένα ἵαν ἐντέχνως, διαγράφουσαι τὸν ἀρστέρον μικρὸν ὡς ὅτε λουομένη νόμφη ἐξανταίλασα ὅλως ὑγρὰ τῆς θαλάσσης περιβλήθη τὸν χιτῶνα αὐτῆς, προσκολλώμενον ἐπὶ τοῦ σώματος. Εἶναι ἀκμαία τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν, ἡγεμονικὴ τὴν ἔκφρασιν καὶ οἰνοὶ προκλητικὴ τὴν στάσιν. Ὁ μὲν διεξὺς βραχίων εἶναι ἡρωτηριασμένος μικρὸν κατωτέρω τῆς ἀρθρώσεως τοῦ ὤμου, ὁ δὲ ἀρστέρος ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρθρώσεως. Ἡ μεγαλοπρεπὴς τοῦ προσώπου ἔκφρασις, ἡ μὴ ἐντελής γυμνότης, ἡ ἐντέλεια τῆς τέχνης ἐν τῇ ἀπομιμῆσει τοῦ γυμνοῦ σώματος, τὸ ἀληθές, εὐκαμπτον καὶ ἔρωμένον τῶν σχηματῶν, τὸ ἀφελές μεγαλεῖον

τὸ ὑψηλὸν ἐν τῷ ἀπλῷ, πάντα ταῦτα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς σμίλης ἐκείνης, ἥτις ἔδωκε σώμα εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία τῶν γνωστῶν ἐκείνων Ὀμηρικῶν στίχων, διακρίνονται ἐν τῷ ἀγάλματι τῆς Μήλιας Ἄφροδίτης, ἥτις ἴσως κατεσκευάσθη νῦν ὑπὸ τὰ εἰρεπία ἢ ἀπειτιχινώθη ὑπὸ τῆς θερμότητος τοῦ πυρὸς καὶ ἀπέθνηκε διὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον.

* *

Ἦ! ἄλλ' αἱ γυναῖκες τί πράττουσιν ἐν Πικρῆσις! Κατήνησαν θηριωδέστερα τῶν ἀνδρῶν! Ποῦ καὶ γνωρίζη τις πλέον τὰς κομψὰς ἐκείνας Παρισιαῖς, ἀπινεὶ εἶναι ζῶντα τοῦ συρμού φριγοῦρίνα ποῦ καὶ τὰς ἀναγνωρίσῃ ὡς ἔγειναν τώρα! Φεῦ! τῶν θηλειῶν! ὡς ἐξεμάνησαν! Ἐγειναν ἄλλαι Μήδειαί, ἔγειναν αἱ κατ' Εὐραπίδην γυναῖκες! Ἡ γυνὴ ὅτε ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπλάσθη ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρὸς, ἥτις ἀποσπασθεῖσα φαίνεται βιαιῶς συναπέσπασε καὶ μέρος τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρὸς, διὰ τοῦτο δὲ ἡ γυνὴ ἔχει περισσοτέραν καρδίαν, ἄλλ' αὐταὶ αἱ Παρισιαῖαι νομίζουσι ὅτι ἐπλάσθησαν ἐκ τῆς πλευρᾶς τίγριδος! Ἐπὶ τοῦ Γαλλοπρωσσοῦ πολέμου καὶ, τότε ἦσαν ἀληθεῖς γυναῖκες, τότε τὰς ἐθαμάζον· ἔξαινον μυτὸν, ἐπέδενον τὰ τραύματα τῶν ἀνδρῶν, ἡγωνίζοντο τὸ ἐπ' αὐταῖς ὑπὲρ τῆς κοινῆς πατριδος, ἦσαν τέλος γυναῖκες τῆς πλευρᾶς καὶ τῆς καρδίας, ἀλλὰ τώρα... ὦ! τώρα!... ἀγία! τότε. Μέγαιρα! τώρα...

... Ἄς κλεισθῶ εἰς σιωπῆς σημειῶ με' αὐτὰ λαλεῖ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ ἀπειλησία.

* *

Ἦκουσα κυρίαν ὀμιλοῦσαν περὶ συρμῶν καὶ ἀνάγουσαν τὴν πρώτην αὐτῶν ἀρχὴν εἰς τὰς εὐνοουμένας τοῦ Λουδοβίκου ἸΔ', ἀλλ' ἡ κυρία μὲ συγχωρεῖ καὶ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ τὴν χειροδονεῖον γυμνῶν μου καὶ κατὰ τῆ εἴπω ὅτι ἡ πρώτη τῶν γυναικῶν μοδίστρα ὑπῆρξεν ἡ Εὐα. Τί! ἀπορεῖς βλέπω, φίλη ἀναγνώστρια καὶ δυσπιστίας μειδίαμα πλανᾶται εἰς τὰ χεῖλη

σου. Καί, καί, πίστευέ με, ὅτι σὲ λέγω· ἄλλως δὲ σοὶ τὸ ἀποδεικνύω τόσον τετραγωνικῶς ὥσπερ τετραγωνικὸν ἦτο τὸ σχῆμα τοῦ παραδείσου καὶ ὥσπερ τετραγωνικὸν εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ μεγάρου Τουμπίνη. Ἡ Εὐα μέλλουσα καὶ ἐξέλη τοῦ παραδείσου καὶ καὶ παρουσιασθῆ εἰς τὸν κόσμον, ἐντρέπετο καὶ φανῆ ἔμπροσθ εἰς τὰ μμάτια τοῦ κόσμου καθὼς ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου. Ἀπεφάσισε λοιπὸν καὶ ῥάψῃ ἡ γυναῖκα ἕνα φουστάνι. Ἀλλὰ διὰ καὶ κατωρθῶσθ τοῦτο πᾶσα καὶ πόσα θὰ ἐρεχίζοντο, θὰ εἰπῆτε. Ἦσυχάσατε καὶ τώρα θὰ ἰδῆτε. Ἡ Εὐα ἐβγήκε λοιπὸν καὶ ψουνίσθη τὸ πρᾶμα, καθὼς λέγετε σήμερον, καὶ καθὼς ὑμεῖς εἰσέρχεσθε εἰς τῆς κυρίας Μιλβίλ ἢ τῆς κ. Τρικοτέζ εἰσῆλθε καὶ ἐκείνη εἰς ἐν σύσκιον καὶ κατάφυτον τοῦ Παραδείσου μέρος καὶ ἐκοψε τὸ χρεαζόμενον διὰ τὸ φουστάνι τῆς πρᾶγμα.. ἀπὸ μίαν συκῆν. Τί γελᾶτε; Ἐκοψεν ὠραία, ὠραϊότατα φύλλα συκῆς, ἐκλέξασα τὰ μεγαλεῖτερα· σημειώσατε δὲ ὅτι τότε ἡ φύσις ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν ἐρᾶσιν καὶ τὰ ἔκαμμεν ὅλα μεγάλα· εἰκοσι συκόφυλλα, παραδείμματος χάριν, ἦτον ἕνα σωστὸ φουστάνι καὶ ἡ κ. Ἐκοψε λοιπὸν, ὅπου λέγετε, τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἦσαν πράσινα, πράσινα καὶ εἰχαν τὸ χροῶμα τῆς ἐλπίδος· διότι ἡ Εὐα ἐξῆρχετο εἰς τὸν κόσμον με' ὅλα τὰ κακὰ ἐπάνω τῆς ὡς ἡ Πανδώρα καὶ με' ὀνήνην τὴν ἐλπίδα, (καὶ τὸ χροῶμα, βλέπετε τοῦ φουστάνιου τῆς εἶχε τὸ νόημα του, ἦτον ἰδέα του), ἐπῆγε κοντὰ εἰς μίαν ἑσθῆτος τοῦ Παραδείσου, ὅπου ἐκολλοῦσαν ἀπειράριθμοι κύκνοι καὶ ἐκοψε βελόνην διὰ καὶ ῥάψῃ τὸ φουστάνι τῆς. Τότε βλέπετε δὲν ὑπῆρχον ἐβραῖοι καὶ ἔχον βελονοποιεῖα ἐν Παλατῇ, καὶ ἡ Εὐα ἠναγκάσθη καὶ λάβῃ ἀπὸ τὸ μέγα ἐργοστάσιον τῆς φύσεως, τὸ ὀποῖον τότε ἐπρομήθευεν ἐν τῷ Παραδείσῳ τὰ πάντα χωρὶς παράδες. Ἐξῶ εἰς τὸν κόσμον καὶ τότε ἀκόμη ἡ φύσις ἐπόλει καὶ δὲν ἐχάρζε τὰ προϊόντα τῆς. Ἀπ' ἐδῶ λοιπὸν τὸ εἶχεν, ἀπ' ἐκεῖ τὸ εἶχεν τὸ κατὰφερον ἡ Εὐα τὸ κοστούμ. Τὸ ἔβαλε διὰ καὶ ἰδῆ πᾶς τῆς πηγαίνει ἐφώνάζε καὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διὰ καὶ συμβουλευθῆ τὸ γοῦστο του, διότι αἱ γυναῖκες ἐκείνου τοῦ

καιροῦ ἐνεδύοντο κατὰ τὸ γοῦστο τῶν ἀνδρῶν των καὶ κατὰ τὸ ἰδικόν των, ὄχι δὲ κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας ξένων καὶ μακρὸν εὐρισκομένων γυναικῶν, ἔκαμε καθρέπτειν τῆς τὴν λίμνην, ἐκμάρῳσεν ἰδυῖσα πόσον ὠραία τῆς ἐπήγαινε τὸ χροῶμα καὶ τὸ κόψιμο (σημειώσατε ὅτι ἦτο ξανθὴ καὶ τῆς ἐπήγαινε τὸ πράσινο) καὶ ἔμεινεν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς. Περιττὸν καὶ σᾶς εἴπω, ὅτι καὶ ὁ Ἀδάμ ἐζήλευσε καὶ ἔκοψεν ἀπὸ τὸ ἴδιο πρᾶγμα πανταλόνι, ποῦ τί εἶχε καὶ κάμη τὸ πανταλόνι τοῦ Πασιὰλ Γρουσσῆ τοῦ Μπ καὶ τοῦ Πάλμα.

* *

Ἔννοεῖτε ὅτι πολὺν τεκολετὲ ἦτο τὸ φουστάνι τῆς Εὐας, ἀλλ' ἔτσι τὸ ἤθελεν ἡ ἰδέα. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πρώτη μὸδα τοῦ τεκολετὲ πρέπει καὶ ἡξεύρετε ὅτι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν Εὐαν, ἡ ὁποία ἦτον ὠραιότερα ἀπὸ τὴν Ἄφροδίτην τῆς Μήλου καὶ εἶχεν ὠμοὺς στρογγυλοτέρους τῆς Κνιδίας Ἄφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους, ἥς ἀντίτιπον ὠζεταὶ ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Οὐατικανοῦ. Ἔτσι λοιπὸν ἐτελεῖσθε τὸ φουστάνι τῆς Εὐας, χωρὶς καὶ τῆς συμβῆ ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνον πᾶς ἀπὸ τὴν βίαν τῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε δακτυλήθρα, ἐσυμπῆθηκε εἰς τὸ δάκτυλον με' τὰ βουρλα ποῦ ἔραπτε καὶ τὴν ἐπόνεσε πολὺν, ἀλλ' ἡ ἡδονὴ, ἣν ἠσθάνετο διότι ἐπέτυχε τὸ φουστάνι ἐπινγε τὸν πόνον, καὶ τὸ αἶμα ἔρρεεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ὡς ὅτε ὁ μεγαθύμος τοῦ Τυδεῶς υἱὸς κατὰ τῆς Κύπριδος ἐπιτεθεῖς

Ἄκρη οὐτασε χεῖρα μετὰλμενος ὁξεί δουρι Ἄβληχρῆν· εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀνετετόρησεν Ἄμβροσίου διὰ πέπλου ὄνα! Χάρτες κάμον αὐταὶ Πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρως· ρέε δ' ἀμβροτον αἶμα θεοῖο, Ἰχῶρ, οἶος περ τε ρέει μακάρεσσιν θεοῖσιν.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ο ΑΘΩΟΤΕΡΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ (1)

α'.

Ἄθως ἤμιον σὺν πουλι κί ἄθως ν' ἄ-
[ποθάνω
λογόραζα ὁ δύστηνος καὶ πρόσεχα καυ-
[μένος
στοῦ καθειοῦ τὸ δικαιο ποτὲ κακὸ μὴ
[κάνω
καὶ τῶχ βάρος ὅστην ψυχὴ καὶ πάγω
[κολασμένος!
Ἥμιον λεβέντης ἀψιλοῦ, γεννατο παλι-
[κάρη
Τσομπάνης ποῦ ὅστην ἐρημιὰ μέγαλω-
[σα κί ἀκόμα
φῶθος δὲν μ' ἔσκησε καγιώ! κί εἶχα
[κρυφὸ καμάρι
ποῦ δὲν ψεμάτωσα ποτὲ μὲ πρᾶξι ἢ μὲ
[στόμα!!

β'.

Ὅταν τ' ἀργά μου ὄσκαρε καὶ δέλα-
[ζαν ὅτὰ δάση
ἐγὼ μὲ τὴν φλογέρα μου «ἐγλένδι» τὸ
[τραβοῦσα.
Μόν' ἀπ' τὸν λύκο τρώμαζα μὴν τῶχος
[καὶ τ' ἀρπάση
γιατ' ἐρχονταν ἄν μ' ἐνωθε δόλιας ν'
[ἄμερινοῦσα
μιὰ νύχτα βαθοσκότευνα, ὅπου τὸ πᾶν
[συχάλη
καὶ πρὶν ὁ Κρόνος λαμπρὰ τ' ἀστέρ-
[για του σηκώση

(1) Σ Η. «Τὸ παρὸν παίημα συνετάχθη ἐν ἰδι-
οτισμοῖς καὶ φράσεσι τοῦ ποιμενικοῦ χωρίου «Σχο-
λάριον» τετράωρον ἀπέχοντος τῆς Ραιδεστῶ.

Φαντάσθητε τώρα τὴν Εὐαν τί ἐντύπωσιν
θὰ ἔκαμνε μὲ τὸ πράσινο τῆς κοστούμ, ἂν
εὐγαινε νὰ κάμη καμμίαν Κυριακὴν ἕνα γύρο
εἰς τὸν κῆπον τῆς Δημοκράτας, τὸν ἄλλον τοῦ-
τον παράδεισον ἡμῶν. Πόσους Ἀδάμ θὰ ἐτρέλ-
λαινε! Αὐτὰ τὰ περὶ τοῦ αλέττα τῆς
Εὐας διασώθησαν εἰς τὴν οἰκογένειάν μας ἐκ
παραδόσεως ἀπὸ τῆς προμήτορος ἡμῶν Χελιδό-
νος, ἥτις τὰ εἶδε μὲ τὰ μμάτια τῆς εἰς τὸν
παράδεισον. Ἀλλὰ ποῦ μᾶς ἔφεραν αἱ Παρσιζ-
ναί! Εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου! Ἰδοὺ
καίριος νὰ μὲ εἶπτε ὡς ἐν τῇ κωμῶδι τῶν δι-
κωμικῶν τοῦ Ρακίνα «Δικηγόρε πέρινα ὅστων
κατακλυσμός». Ἀλλ' ὄχι, ἀντὶ νὰ περάσω εἰς
τὸν κατακλυσμό, (πράγμα ποῦ διόλου δὲν τὸ
νοστικεύομαι), θὰ παραθέσω τραγῶδι τὸ ὀ-
ποῖον ἤκουσα προχθὲς πετῶσα ἀνωθεν τῆς Χίου.
Τὸ ἄσμα τοῦτο εἶναι Θούριος ὕμνος,
ἔχει δὲ ὡς ἑξῆς:

Βρονταδοῦσοι καὶ Ξυλάδες
Ἥμιστεν ὡς τρεῖς χιλιάδες
κί ἀρχηγός μας ὁ Ζαντῆς

Βρόντα μεις καὶ πέσε μεις
Μένταμεν ὡς δεκατρεῖς

Νὰ σου κ' ἕνα Παλικάρη
Ἥσφαζένε κ' ἤρχοντάρη

Ἥντα λες μισὲ Τζαντῆ,
Νὰ τοῦ τὴν ἀνάψουμ;

Μπρὲ διαβόντρον μου κουλούκια,
Μὴ φοιγάδες εἰμιστεν;

ΕΥΤΕΡΠΗ.

πικρὰ πικρὰ βελάσματα ἕνα ἀρνάκι βά-
[ζει
γιατὶ ὁ λύκος τ' ὄσφυγε γιὰ νὰ τὸ κα-
[λαβρώση
Τὸ γρούλιμα τ' ἀγροκῆσα κ' εὐθὺς σὺν
[λυσησμένος
πέφτω κατόπι μοιομιᾶς γιὰ νὰ τονεπρο-
[φθάσω
μὰ κείνος καὶ ὅτὰ σκοτεινὰ ἦτανε μα-
[θημένος
νὰ φεύγη καὶ δὲν ἔμπερεσα τὸν κλέφτα-
[ρο νὰ πιάσω
γ'.
Ἀπελπισμένος τότε πλὰ πᾶν ὅστω βου-
[ροῦ τὴν ράχι
Ἐγύριζ' ἀγρεντίζοντας τ' ἀρτὶ μου τὸ
[καυμένο
ποῦ ἄλαλο καὶ μαλακὸ στοῦ λύκου τὸ
[στομάχι
μὲ ἕνα «χράτ» κατέθηκε τὸ τρισδυστυ-
[χισμένο.
Ἀστόχησα ποῦ πάγαινα καὶ δὲν ἔθυ-
[μοῦμ' ἀκόμα
πῶς τὸ ταχὺ ἐβρέθηκα σὲ μιὰ σπηλιὰ
[μεγάλη
ποῦχε τὰ δένδρα σύγνεφο, κί ἕνα χαλι
[ἀπὸ χῶμα
ἀπὸ χοιτάρια πράσινα μὲ μορωδιατὸς μὲ
[κάλλη
Ὁ ἥλιος δὲν τὴν κύταε κί ἦταν σὺν
[μνήμα κρύα
γιατ' εἶχεν ἐρημιὰ πολλὴ καὶ σκοτεινιάς
[φῶθερα
καὶ στοιχωμέν' ἕνα νερὸ ποῦ ἔτρεχε μὲ
[βλα
καὶ σκιάζετόνα ὁ καθεὶς νὰ μπῆ καὶ τὴν
[ἡμέρα!
Τόση τρομάρα μ' ἔπιασε κί ἀνατριχηλά
[τόση
ποῦ πάγωσε τὸ αἱμά μου κί ἀναπνοῆ
[μιὰ ὦρα

νὰ πάρω δὲν εἰμπόρεγα, ἄλλοι! φαντά-
[σου πόση
φῶθερα μ' ἔσκησε πολλὴ καὶ μ' ἐκρα-
[τοῦσε τώρα!!
δ.
Ἐταμάτησα κί ἕνας ἰθὺς ψυχρὸς μ' ἐ-
[πῆρ' ὅποτε
ψυθρισμα ἀγροκῆσα κρυφὰ κρυφὰ νὰ
[βγάλῃ
ἀπὸ μιὰ ἄκρη ἢ σπηλιὰ κί εἶπα θεὲ
[μου τότε
«Στὰ σκοτεινὰ, στήν ἐρημιὰ καὶ τὸ θηρ-
[γρὸ τρομάζει»!
Ἀλλὰ ὁ αὐτὸ τὸ ξαφρικὸ ἐν ἄχ' ἀπὸ
[τὸ στόμα
χωρὶς νὰ θέλω μ' ἔφυγε καὶ τὴν ἀσκήα
[μ' προδίδει
σὲ μιὰ Νεράϊδα ὁμορφῆ ποῦ κάθονταν
[σὲ χῶμα
καὶ τὸ νερὸ ἐθώλωνε γιὰ πείσμα γιὰ παι-
[γρίδι.
«Διατ' ἦταν ὁμορφότερο ἐκείνο ἀπ' ἐκείνη
καὶ τὴν ἐνίκα πάντοτε ὁ αὐτὸ! καὶ ἢ
[καυμένη
πᾶσα πουρὶδ ἐρχούνταρε μὲ λῦπη μὲ ὀ-
[δύνη
νὰ τὸ θωλόνη πάντοτε! μ' αὐτὸ νὰ ξεθυ-
[μαίνῃ.
ε'.
Ἐξημέρωσε κί ἕξω φαρδὺς ἥλιος τὴν γῆν
[σκεπάζει
μὰ στήν σπηλιὰ λιγνὲς λιγνὲς ἀκτινὲς
[μόνον μπῆκαν
γιατ' ἕνα μέρος ἔμπόρηγε φέξι ἄλην νὰ
[βάλῃ
κί ἔτσι τὸ σκότος κί ἐρημιὰ κομμάτι
[σκορπισθήκαν
Τότε δειλὸς λογάζοντας τὰ μμάτια μου
[σηκῶνω
νὰ δγιῶ πρὸς ἦταν ποῦ κρυφὰ μουρμου-
[οῖνε μονάχος

κι' εἶδα καμάδα! τὴν θεὰ ποῦ κύταε μὲ
 | φθόρο
 τὸ κρύο νέρι ποῦ γλυκὰ κατέβαζεν ὁ
 [βράχος
 Ἦσαν ὠραία καὶ αὐτὴ γλυκὰ καὶ μαν-
 [ρομιμάτα
 λιγ' ἀψιλή, βασίλισσα, λεβέντισα σὰν
 [Ἦρα!
 σκόρπια μαλλὰ κι' ὀλόμανρα τὴν ἔλου-
 [ζαν γεμάτα
 ἀπὸ λουλοῦδα κι' ὁμορφιὰς καὶ μρω-
 [δάτα μῦρα.
 Δὲν εἶχε ὅμως τοῦ νεροῦ τὴν λάμψι καὶ
 [τὰ κάλλη
 δὲν εἶχε τόσην σὰν αὐτὸ μωθώδη περι-
 [φάνια
 οὔτε κελάρισμα γλυκὸ οὔτε θωρηγὰ τὰ
 [θάλλη
 οὔτε κρυστάλου λαμπηρηγὰ οὔτ' ἐρη-
 [μιγὰς ὀρφάνια!
 ἄλλ' εἶχε μιγὰ ζεστὴ καρδιά! μιγὰ χάρι
 ἕνα ἴματι
 καὶ ἕνα χεῖλη κόκκινο ποῦ τὸν καθένα
 [σφάζει
 μελαχροινὴ μὰ νόστιμη μὲ χάριτες γε-
 [μάτη
 κι' ἂν θύμωνε καφούφραζε ποῦ κόσμος
 [τὰ τρομάχη!
 Δὲν εἶχε τέλος τοῦ νεροῦ τὴν σιωπηλὴν
 [γλυκάδα.
 Δὲν εἶχε ἀσπρηλα σὰν αὐτὸ οὔτε γοργάδα
 [τόση
 δὲν εἶχε τόση δύναμι καὶ τόση νοστι-
 [μάδα
 ὥστε ἂν θέλη ἄνθρωπον τὰ πικρὴ ἢ τὰ
 [ισώση!!
 Εἶχε ὅμως βέλος δυνατὸ καὶ τεχνικὰ τὰ
 [βάλη
 ἐγγώριζεν ἢ ἄπορη καὶ φθάνει τὰ ἴθα-
 [ροσε

καὶ μονομιγὰς κάθε καρδιά τὴν ἔκαμνε
 [τὰ πάλη
 κι' ἐρωτευμένο καὶ ζαλὸ ὀμπρός της
 [σ' ἐκρατοῦσε!
 Μ' ἐλάβωσεν ἢ ποτηρὰ εὐθὺς ἅμα μὲ εἶδε
 καὶ ἕνα γέλιο καὶ δευτὸ μὰ μιγὰ ἴματι
 [μὲ ρίχνει
 ποῦ μ' ἔκαψε στὰ στηθικὰ καὶ σιγαλὰ
 [μοι εἶπε
 «Σὰν μ' ἀγαπᾷς θὰ σ' ἀγαπῶ!» καὶ τὴν
 [καρδιά της δείχνει-
 στ'.

Ἐκτοτε ἔπυρο ἤσυχο χαρταστικὸ δὲν εἶδα
 καὶ ὄνειρα τρομακτικὰ κι' ἀκάνθη στὸ
 [κρεβάτι
 μὲ φάνηκε πῶς μ' ἔβαλε κρυφὰ ἢ Νη-
 [ρηίδα
 καὶ πάντοτε ἀνησυχῶ κι' ἔχασα τὸ «ρα-
 [χάτι.
 Ἐκτοτε νοῦς δὲν μ' ἔμεινε κι' ἔχασα τὴν
 [φλοῖερα.»
 Τ' ἀργὰ μου σκορπισθήκανε κι' ὁ λίκος
 [ἠὲρ' ἀράδα
 τὰ κλέφτη ὅσα ἤθελε καὶ τύχτα καὶ ἡ-
 [μέρα
 ὠσότου καὶ τὴν ἔστερνη μὲ ἔκλειψεν ἄμ-
 [νάδα!!
 Ἡ λεβεντὶα! τ' ἀτρόμιτον κι' ἢ ἀθώοτης
 [οὔλα
 ἔξεχάσθηκα οὔλα γὰρ μιγὰ καὶ σκόρπισαν
 [ἀφ' ὅ,τι
 μιγὰ μόνον μ' ἔμεινε πληρὴ στὸ στηθός
 [μιον σὰν βοῦλα!
 γὰρ ἴνα σιμάδι τοῦ καῦμοῦ ποῦ τράβηξα
 [στὴν Ἰησίτι.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΙΑΝΟΣ

Ἐργαζομαι ἐν παιδείᾳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Εὐχαρίστως δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναγράψωμεν καὶ ἕτερα πρὸς τὰ πρό τινας εὐφρήμαως γνωσθέντα μουσικὰ ἔργα τοῦ ἀξιοτίμου λογοκριτοῦ κ. Α. Πανοπούλου ἐφένδη, προσφάτως ἀνατελειαντα εἰς τὸν μουσικὸν ὀρίζοντα καὶ καλλιτεχνικὰ τὴν τε ἀξίαν καὶ τὴν περιβολήν. Ὅσοι τῶν θεραπευόντων τὸν καλλιτεχνικὸν τοῦτον κλάδον ἀπαξιοῦντες νὰ ἐνασχολῶνται περὶ τῶν χορευτικῶν ἤχων, θηρεύουσι διὰ τὰς αἰθούσας αὐτῶν μουσικὴν αἰσθηματικὴν, τῆς καρδίας μουσικὴν, μεταρσιούσαν καὶ διαπλάττουσαν, αὐτοὶ ἄς λάβωσι τὴν μουσικὴν τοῦ κ. Α. Πανοπούλου ἐφένδη, ἀπαξ ἔτι καταδείξαντος ἡμῖν διὰ τῶν ἀξιολόγων καὶ ὑπὸ παντὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα εὐφρήμως ἐπιδοκιμασθέντων μουσικῶν ἔργων, τρανὴν δεῖγμα τῶν ἐν τῇ εὐφραντάσῳ αὐτοῦ κεφαλῇ ἐγκυμονούντων ἀπέριων τοιούτων μουσικῶν ἤχων, ἄς λάβωσι, λέγομεν, τὰ δύο προσφάτως ἀναφανέντα μουσικὰ τεμάχια τοῦ κ. Α. Πανοπούλου καὶ θὰ ὁμολογήσωσι μεθ' ἡμῶν τὴν μουσικὴν ἀξίαν τοῦ νοῦς διὰ τῶν τοιούτων προϊόντων τοῦ ὁποῦ αὐξάνει τὴν οὐκ ὀλίγον ἐξωγαυμένην συλλογὴν τοῦ εἶδους τούτου, αὐτοὶ λέγομεν, ἄς λάβωσι τὴν Romance τοῦ κ. Πανοπούλου καὶ ἔστωσαν βέβαιοι ὅτι θὰ πλουτίσωσι τὴν μουσικὴν αὐτῶν συλλογὴν διὰ πλουτίμου μαργαρίτου.

Ἰδοὺ τὴν γράφει ὁ περιώνυμος μουσικὸς κ. Τσουχατζιάν περὶ τῶν μουσικῶν προϊόντων τοῦ κ. Α. Πανοπούλου ἐφένδη. «Ἡ μουσικὴ τῆς Romance τοῦ Πανοπούλου ἐφένδη δύναται νὰ ἐφαρμολῆται κάλλιστα ἐπὶ τῶν στίχων.

Ἡ ἀρμονία ὡσαύτως ὑπὸ καλλιτεχνικῆν ἔποψιν εἶναι ἐξαιρετος καὶ κατὰ πάντα τελεία οἱ δὲ Ἐρασιτέχναι εὐφραστήθησονται

ἀναμφιβόλως νὰ τόνισωσι τὸ τεμάχιον τούτο, ὅπερ κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα δημώδης καὶ προσφιλεῖς καταστήσεται.

Ὅσον δὲ διὰ τὸ Βάλς καὶ τούτο ἀρκοῦντας ἐπιθυμητὸν ἔστι τοῖς ἐρασταῖς τῆς Τερψιχόρης.»

Περὶ τῶν δύο τούτων μουσικῶν ἔργων τοῦ κ. Α. Πανοπούλου ἐφένδη τὴν σχετικῶς ἑλλειπὴν ταύτην κρίσιν ποιοῦντες μεθ' ἑλθὴν τὴν ἀδυναμίαν ἣν ἐπὶ τούτῳ αἰσθανόμεθα, νομίζομεν ὅτι εὐγλώττως ἡμιλεῖ περὶ αὐτῶν ὁ κ. Τζουχατζιάν μουσικολόγος, ἡμεῖς δὲ περαιόντες τὰ ὀλίγα ταῦτα σημειοῦμεν ὅτι τὰ ἔργα τοῦ προσφιλοῦς ἡμῖν μουσικολόγου κ. Α. Πανοπούλου ἐφένδη, ἅτινα προωριεμένα εἰσιν, ὡς καὶ τὰ προηγουμένα, νὰ καταστῶσι τὸ ἐντρυφήμα τῶν περὶ τὴν θείαν ταύτην τέχνην καταγινομένων, ἐπιγράφονται Συμπατὶ Βάλς, ἀφιερωμένον τῷ Ἐξ. ἄρχοντι Μ. Λογοθέτῃ κ. Σταυράκη βῆθ' Ἀριστάρχῃ καὶ Laissez vous aimer, Romance μελοποιήσας ὠραῖου ποιήματος τοῦ Louis Tiercelin. Συγχάρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ συμπαθεῖ μουσικῷ κ. Α. Πανοπούλῳ ἐφένδη ἀπονέμοντες αὐτῷ τὸν δίκαιον ἐπαινον ἐπὶ τοῖς λαμπροῖς αὐτοῦ μουσικοῖς ἔργοις.

Ο ΟΠΑΟΠΟΙΟΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΟΛΑΝΩΝ

Ἄναγνώσατε!

Ἀρξάμενης ἑσποῦσω τῆς ἐκδόσεως τοῦ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μυθιστορικοῦ συγγράμματος, ἔργου ἀρίστου, προϊόντος δὲ τοῦ περιπίστου Γαλάτου δημοσιογράφου PONSON DU TERRAIL παρακαλοῦνται ἐπιμόνωσι οἱ λαβόντες Ἀγγελίας ὅπως ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς συντόμως, λαμβάνοντες ὑπ' ἑφεί ὅτι διὰ τῆς περαιτέρω καθυστερήσεως τῶν Ἀγγελιῶν καθίστανται αἰτιοὶ βραδύτητος περὶ τὴν ἐκδοσιν.

Διὰ τῆς ἄνω εἰδοποιήσεως οἱ κ. ἐκδύται

καθιστώσι γνωστούς τούς λόγους πρὸς τούς πολυαριθμούς ἐγγραφέντας ἐν τῷ ἀξιολόγῳ τούτῳ συγγράμματι συνδρομητὰς καὶ ἐπιμύτως αἰτοῦντας τὸ ἀντίτυπον, δι' οὗς ἔνεκεν ἐπὶ τῆς τοσαύτης βραδύτης περὶ τὴν ἐκδοσιν.

Τὸ σιγάλωμα.— Πάντες ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ἡ ὕλη μεθ' ἧς συγὰλοῦσι τὰ ὑποδήματα, τοῦτ' ἔστι τὸ σιγάλωμα, εἶνε σῶμα μέλαν ὑποκυανόχρουν, ἀστίλβωτον, ἀπολύτως στερούμενον λάμψεως. Ἄλλ' ἔταν τὸ τοιοῦτοτρόπως ἀλειφθέν δέρμα προσψεύσμενον διὰ ξηρᾶς ψήκτρας, τὸ ὑπόδημα ἄρχεται νὰ λάμπῃ ὡς ἀκτινοδύλος ἀστὴρ.

Ὁ ἀδάμας ὡς γνωστὸν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἄνθραξ κρυσταλλωμένος. Τὸ ἐπικρατοῦν στοιχεῖον ἐν τῷ σιγαλώματι, ὁμοίως εἶνε ὁ ἄνθραξ ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς αἰθάλης.

Ἡ πρόστριψις τῆς ξηρᾶς ψήκτρας ἐπὶ τοῦ δέρματος παράγει ἠλεκτρισμὸν, ὅστις ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ κρυσταλλοῖ τὸν ἄνθρακα. Ὄθεν τὸ ἀλειφθέν σιγάλωμα καὶ πρόστριβὲν δέρμα καλύπτεται ὑπὸ μυριάδων μικροσκοπικῶν ἀδαμάντων. Οὗτοι δὲ εἶνε οἱ παράγοντες τὴν χαρακτηριστικὴν τοῦ σιγαλώματος λάμψιν.

ΑΙ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ ΕΝ ΒΕΛΓΙΩ.

Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἤρξαντο τὰ πειράματα, ἐφ' ὧν οἱ ἐρασιτέχναι στηρίζουσι τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας.

Αἱ ἐκλεγεῖσαι. Περιστερὰ μετηνέχθησαν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν ἀπέχοντα τρεῖς λεύγας ἐκείθεν ἀφιέμεναι ἐπανακάμπτουσιν εἰς τὸν περιστερεῶνα αὐτῶν.

Μετὰ ὀκτὼ δὲ ἡμέρας ἐκ νέου μετηνέχθησαν μικρότερον λεύγας τινὰς καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ διαγωνισμοῦ.

Αἱ περιστερὰ πέμπονται παρὰ τῶν μελῶν

τῶν ἐταιρειῶν, αἵτινες λαμβάνουσι μέρος εἰς τούς συναγωνισμούς καὶ κατὰ τῆς ἑαυτῶν σπουδαιότητος, ἧς δύναται τις νὰ λάβῃ ἰδέαν διὰ τε ἀριθμῶν τινῶν καὶ διὰ τὸν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τῶν σιδηροδρόμων λαμβανόμενων μέτρων.

Καθ' ἕκαστον σάββατον ἰδιαιτέραι ἀμαξοστοιχίαι εἶνε ἀποκλειστικῶς διατεθειμέναι πρὸς μετακόμισιν τῶν περιστερῶν. Αὗται συνίστανται ἐξ εἰκοσι ἀμαξῶν, ὧν ἕκαστη περιέχει πεντήκοντα καλῶδους ἕκαστη τῶν ὁποίων πεντήκοντα περιστερὰς. Ὡστε αἱ μετακομιζόμεναι ὑπὸ μιᾶς μόνης ἀμαξῆς ταχυδρόμοι περιστερὰ συμπληροῦνται εἰς τὸν σπουδαῖον ἀριθμὸν 40 μέχρι 50,000.

Ἄξιον σημειώσεως συγγάνει ὅτι οἱ ἐρασιτέχναι ὀλίγον σπουδαῖοι, διατρέφουσι τριακοσίας μέχρι πεντακοσίας περιστερὰς καὶ ὅτι τὸ Βέλγιον ἀριθμεῖ σχεδὸν ἐν ἑκταμμύριον.

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Μόνον τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν προμηθεύει ἑκατονταετείς, ἐνῶ πολλὰ ζῷα ἀφικνοῦνται εὐπετῶς εἰς σπουδαῖαν ἡλικίαν. Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μακροβιότητα δέον ἐν πρῶτοις νὰ κατατάξωμεν τὸν αἰετὸν τὸν κύκνον καὶ τὸν κόρακα πτηνὰ ἄπερ ζῶσιν εὐχερῶς πέραν τῶν ἑκατῶν ἐτῶν. Ὁ φιττακὸς ὡς καὶ ὁ ἐρωδῖος, ζῶσι μέχρι τοῦ ἐξηκοστοῦ ἔτους· ὁ ἰέραξ δὲν υπερβαίνει τὸ τεσσαρακοστὸν ὡς καὶ ὁ χῆν καὶ ὁ πελεκάν. Ὁ ταῶς ζῆ εἰκοσιπέντε ἔτη, ἡ περιστέρα εἰκοσιν, ὁ γερανὸς εικοσιτέσσαρα, ὁ αἰγιθὸς (κοιν. σπίνος) εικοσιπέντε ἢ ἀκανθῖς (κοιν. καρδερὶνα) δεκαπέντε, ὁ κοριδαλὸς δεκατρία, ἡ ὑπέξανθος ὑπολαῖς δεκαπέντε, ὁ κόσσυφος δωδέκα, ἡ σειρὴν (κοιν. καναρίνιον) εικοσιτέσσαρα, ὁ φασιανὸς δεκαπέντε, ἡ κίχλη δέκα, ὁ ἀλέκτωρ δέκα, ἡ περαλὶς δωδέκα καὶ ὁ τρογίλος τρία.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

—=ο=—

— Αἱ ἐπιστολαὶ εἰσι κινδυνώδεις, ἔτι καὶ πρὸς υπεράσπισιν τῆς ἀληθείας.

— Ὁ πρῶτος ἔρωσ διψᾷ πάντοτε τὰς ἐξ ἀπορρήτων ἀνακοινώσεις τῶσον, ὅσον καὶ τὰς ἐρωτικὰς ἐξομολογήσεις. Ὅταν δηλαδὴ προσβάλληται τις ὑπὸ τοῦ κεραυνοβόλου τούτου κακοῦ, ἐγκρύπτει τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ὑπὸ βάθην εἰκοσι ποδῶν σιγῆς, ἢ τριάκοντα ἐξ ἀστεισμῶν. Ὁ ἔρωσ τότε εἶναι εἶδος τι τίγρεως ζώσης ἀσφαλῶς ἐν ἄντροις, — ἄντροις ἀνθρωπίνους, — ἐν τισι στήθεσι, — καὶ ἦν δὲν βλέπει τις μὲν ἐν ταῖς ἐρήμοις τοῦ κόσμου, οἷσι τοσοῦτον καλῶς ἔνδον εἶναι κεκρυμμένη, ἀλλ' ἦτις ἐν τούτοις ὑφίσταται.

— Ὁ Ἡρακλῆς ἠδύνατο νὰ συναποφῆρῃ ἐν τῇ λεοντῇ αὐτοῦ τούς Πυγμαίους. Καλὸν τοῦτο ἐκλαμβανόμενον ὡς εὐγενῆς περιφρόνησις. Ἄλλ' οὐδέποτε δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι τούς συναπέφερε.

— Τί εἶναι δόξα; . . .

Θόρυθος συναυλίας τυφλῶν γενομένης εἰς ἐπήκοον κωφῶν.

— Τὸ μόνον ἀληθὲς ἐν τῇ ζωῇ εἶναι αἱ χίμαιραί ἄς ὄνειροπολοῦμεν. Οὕτω περατοῦνται πᾶσαι ἐν θλίψει.

— Τὰ παιδία παρηγοροῦσιν ἐν ἡμῖν πάσας τὰς θλίψεις . . . μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐτῶν τῶν δεινῶν τὰ ὅποια μᾶς προξενουσι.

— Ὁ μέγιστος βαθυγνώμων ἤθελεν εἰσθαῖ ὁ θάνατος, ἐὰν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὴν ζωὴν.

— Ὅσῳ προσεγγίζει τις πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν, τοσοῦτῳ στερεῖται τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγαθῶν.

H. P.

ΠΟΙΚΙΛΑ

—=ο=—

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, πάσχων ὑπὸ νευρικῆς ἰσχυρόδος, ἐνοσηλεύμενον ἐν τινι τῶν ἐν Λαυγδούνῳ νοσοκομείων, ἔνθα, διαμείνας ἐπὶ μακρὸν, ἐγενόμην οικειότατος ταῖς εἰς αὐτὸ φαιτῶσι μαθηταῖς τῆς ἱατρικῆς. Κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον μαθητὰί ἄμα καὶ διδασκαλοὶ συνεβουλεύοντο ἀδικλείπτως ἀλλήλοις περὶ τινος ἀσθενοῦς, κειμένου ἐν τῇ κλίνῃ ἀρ. 9, καὶ πάσχοντος σπανίαν τινὰ τοῦ σπληνὸς ἀσθένειαν.

— Ὁ καθὼς 9 βαίνει σήμερον δυστυχῶς ἐπὶ τὸ βελτίον, ἔλεγεν ὁ καθηγητῆς ὑποσπενάζων, καὶ ἴσως... ἀναλάβῃ...

— Φεῦ τῆς ἀτυχίας! ἔλεγον ὑποσπενάζοντες καὶ οἱ μαθητὰί ἀνὰ πᾶσαν καλλιτέραν περὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀγγελίαν.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ καθηγητῆς παρίσταται ἀφνης ταῖς μαθηταῖς υπερχαίρων.

— Ὁ ἀριθμὸς 9 διάκειται χεῖριν, καὶ ἴσως αὐριον δυνηθῶμεν ἔνα κῆρυμεν τέλος τὴν αὐτοψίαν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀσθεθείας.

Οἱ μαθητὰί συνῆλθον τῇ ἐπαύριον προθυμώμενοι ἔνα ἰδῶσι τὴν αὐτοψίαν. Ἄλλ' ὅτε ὁ νεκρὸς ἐφέρετο εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, παρίσταται ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τρεπόμενος πρὸς τὸν καθηγητὴν λέγει αὐτῷ ὀργίλως:

— Λοιπὸν, οὕτω θεραπεύετε ἐνταῦθα τοὺς ἀσθενεῖς;

— Ἐπράξαμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν, κύριε· ἡ ἀγνωεῖτε ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἐπάσχεν ὑπὸ τεσσάρων θανάσιμων ἀσθενειῶν.

— Εἴμαι πεπεισμένος ὅτι, ἂν ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἐν ἄλλῳ νοσοκομείῳ, ὡς συνεβούλευον αὐτῷ, δὲν ἀπέθνησκεν.

— Κύριε, ἐπαναλέγω ὅτι ἐπράξαμεν πᾶν τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὅπως σώσωμεν αὐτόν. Ἄλλὰ τὸ γενομένον οὐκ ἀπογίνεται. Ἐνομιζόμεν ὅτι ὁ ἀποθανὼν δὲν εἶχε συγγενεῖς, καὶ ἠταιμαζόμεθα ἔνα κάμωμεν τὴν αὐτοψίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶσθε ἀδελφὸς αὐτοῦ, πρέπει ἔνα ὑπογράψητε τὰ ἐγγραφα ταῦτα. Θέλετε καὶ τὴν αὐτοψίαν;

— Τὴν αὐτοψίαν; Ὡς μὴ ἤρκει ὅτι κατε-
 βασανίσαστε αὐτὸν ζῶντα· ἀλλὰ θέλετε ἕνα κα-
 κοποιήσατε αὐτὸν καὶ ἀποθνήσκοντα! γνωρίσατε
 καλῶς! ὅτι οὐδενὶ ἐπιτρέψω ἕνα ψύχου οὐδὲ
 μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀδελφοῦ μου!!!

— Ἡρώτησα ἂν θέλετε τὴν αὐτοψίαν, διότι
 συνήθως οἱ συγγενεῖς τῶν ἀποθνήσκοντων ἀπαι-
 τοῦσι ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης.

— Τί με ὠφέλησε ἡ ἐπιστήμη ὑμῶν, ἀφοῦ
 δὲν ἠδυνήθη ἕνα σώσει τὸν ἀδελφόν μου;

— Ἄλλ' ἡ αὐτοψία εἶνε πολλακίς χρησιμω-
 τάτη πρὸς τοὺς συγγενεῖς, λέγει αὐτῷ πονηρῶς
 ὑπομειδιῶν ὁ ἰατρός.

— Πῶς πρὸς τοὺς συγγενεῖς;

— Πολλακίς ἡ ἀσθένεια, ἐξ ἧς ἀποθνήσκει
 τις, ἐμφωλεῖται λαμβάνουσα καὶ ἐν τοῖς σώμασι
 τῶν συγγενῶν αὐτοῦ.

— Οὕτως... ὥστε... κατὰ τὸ λέγειν ἡμῶν
 ... ἡ ἀσθένεια, ἐξ ἧς ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός μου,
 δύναται ἴσως ἕνα ἐμφωλεῦθαι καὶ ἐν ἐμοί;

— Δὲν δυσχυρίζομαι τοῦτο. Ἄλλ' ἴσως...

— Ἄλλὰ νομίζετε ὅτι τοῦτο εἶνε δυνατόν;...

— Διὰ τοῦτο πολλοὶ οὐ μόνον δὲν ἀνθίσταν-
 ται πρὸς τὴν αὐτοψίαν τῶν νεκρῶν συγγενῶν,
 ἀλλὰ καὶ ἀπαιτοῦσιν αὐτὴν παρὰ τῶν ἰατρῶν...

— Ἦκουσα ὅτι ἡ αὐτοψία γίνεται τεμονομέ-
 νου τοῦ σώματος εἰς τέσσαρα.

— Ὡ ὄχι! Κάμνομεν μικράν τινα τομὴν
 τριῶν ἑκατοστομέτρων...

— Καὶ πῶς δύναται τις ἕνα παρατηρήσῃ
 καλῶς τὴν ἀσθένειαν διὰ ταιαύτης μικρᾶς το-
 μῆς;

— Ἀκαθέστατα... πρὸς ὠφέλειαν καὶ ὀδη-
 γίαν τῶν ἐπιζόντων.

— Τότε λοιπὸν κόψατε αὐτὸν, ἂν θέλητε,
 εἰς μύρια τεμάχια.

*

**

— Ὁ ἐφημέριος ἐπισκέπτεται πτωχὸν γέ-
 ροντα ἀμαξηλάτην ὄντα πολὺ ἀσθενῆ, ἡμιθανῆ:

— Συνηθίζεις νὰ πηγαίνης εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν;

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω,
 ἀλλ' ὠδήγησα πολλοὺς!

*
 **

— Δόκτωρ, ἡ οἰκογένειά μου ἀνυπομονοῦσα
 θέλει νὰ γνωρίσῃ τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας μου.

— Εἶνε περιέργοι οἱ συγγενεῖς σας! Εἶπατε
 αὐτοῖς νὰ ἔχωσιν ὑπομονὴν, ἐντὸς ὀλίγου θὰ δυ-
 νηθῶ νὰ τοὺς ἐκανοποιήσω.... μετὰ τὴν αὐτο-
 ψίαν.

*
 **

Ἐπταετής τις κοραεὶς κάθηται ἐπὶ τῶν γο-
 νάτων τοῦ πατρὸς, ὅστις ἀσπάζεται αὐτὴν φι-
 λιστόργως.

Αἰφνης ἡ κοραεὶς σκυθρωπάζει καὶ λέγει ἀ-
 φελῶς καὶ χαριέντως πρὸς τὸν πατέρα.

— Μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν πολὺ, πάτερ!

— Ἀμφιβάλλεις;

— Ἄλλ' ὅχι τόσοσόν ὅσον ἐγὼ σέ.

— Καὶ διατί λέγεις τοῦτο;

— Ἄ! διότι σὺ μὲν ἔχεις—(μετροῦσα ἐπὶ
 τῶν μικρῶν αὐτῆς δακτύλων), ἕν, δύο, τρία,
 τέσσαρα παιδιά, — ἐγὼ δὲ ἔχω ἕνα μόνον πα-
 τέρα.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΙΖ'.

Καίτοι ζῶ ἐν τῇ δημιουργίᾳ
 καὶ ἀκούομαι σ' τὸν Ἄδη
 κ' εἶμαι σύντροφος τῆς Δόξης
 ἀπαντῶμαι σ' τὰ παιδιά
 καὶ πᾶς ἄνθρωπος μὲ ἔχει
 ἂν αἰσθάνεται καρδία
 Φίλος ἄκρος τοῦ Διαβόλου
 κρύπτομαι καὶ εἰς τὰ δάση
 εἰς τὸ δάκρυ ἐρωμένης
 κ' εἰς τὰ χεῖλη μειδιῶντα
 κ' ἐπὶ τέλους ἂν θὰ λείψω
 μηδ' ὁ ἥλιος θὰ δύσῃ.

ΑΙΟΛΟΣ